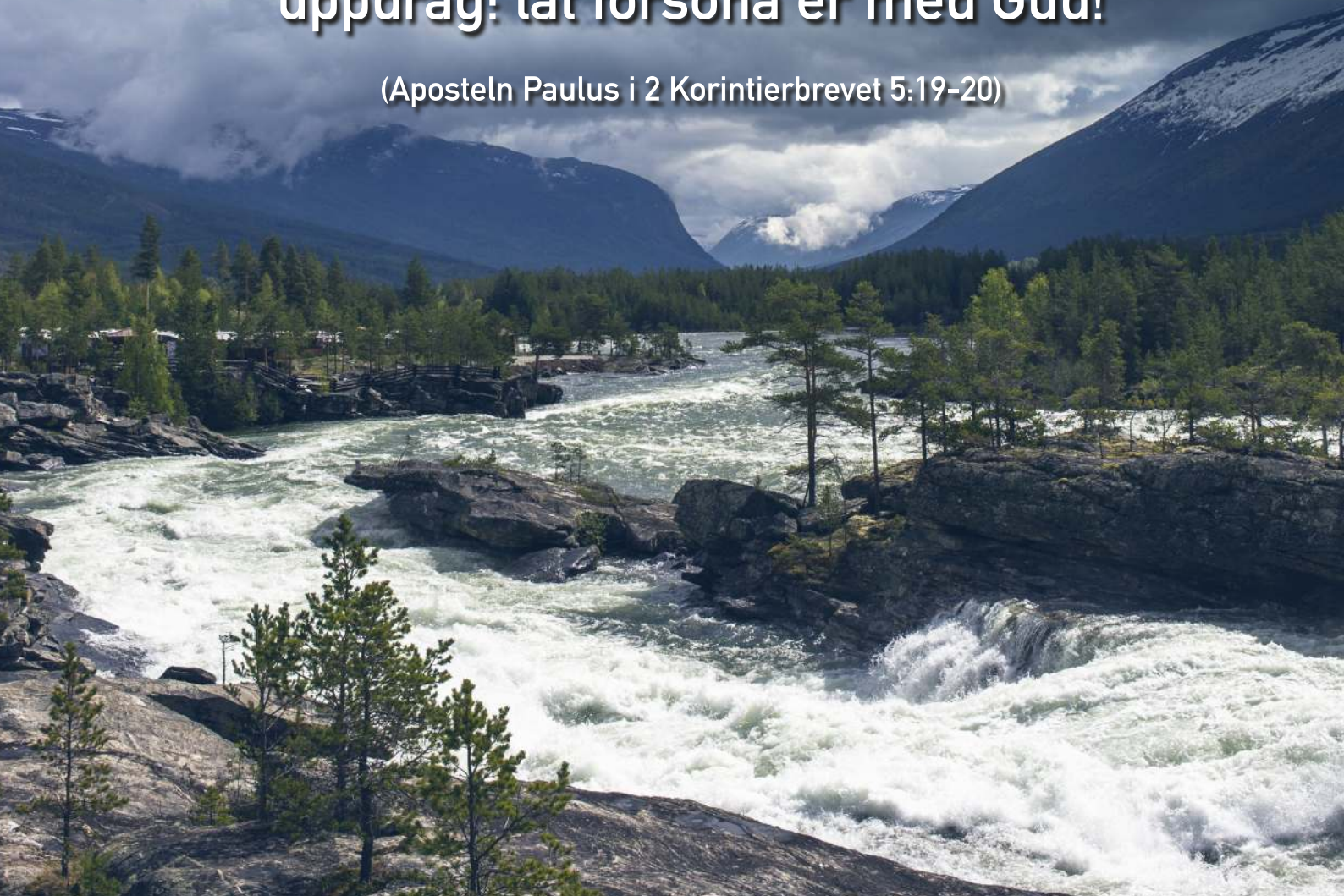


# MIDNATTSROPET

*Maranata! - Du vår Herre kom!*

Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han tillräknade inte människorna deras överträdelser, och han har anförtrott oss försoningens ord. Vi är alltså sändebud för Kristus, och Gud vädjar genom oss. Vi ber på Kristi uppdrag: låt försona er med Gud!

(Aposteln Paulus i 2 Korintierbrevet 5:19-20)





# Älska din nästa som dig själv

Appell av Dory Diaz

Om någon säger att han älskar Gud men hatar sin broder, så är han en lögnare. Den som inte älskar sin broder, som han har sett, kan inte älska Gud som han inte har sett. Och detta bud har vi från honom: att den som älskar Gud också ska älska sin broder (1 Joh 4:20-21).

**D**et finns personer som säger att de älskar Gud samtidigt som de talar illa om exempelvis sina grannar. Om någon behöver hjälp så säger de att de inte har tid och de sträcker aldrig ut sin hand för att hjälpa andra i sin omgivning. Ändå säger de att de älskar Gud. Dock säger Guds Ord att för att älska Gud behöver vi också älska vår broder. Hur kan vi älska den som vi inte har sett om vi inte älskar den som finns i vår närhet, vår nästa? Om du inte älskar de närmaste, hur kan du då tro att du älskar Gud? Guds Ord säger att du då lever i en lögn.

Den som älskar Gud öppnar sin dörr när någon knackar på. Kanske din granne är sjuk och har svårt att ta sig upp och är ensam. Du svarar att du är upptagen med att exempelvis tvätta och andra göromål. Du borde i varje fall göra något, besöka och åtminstone säga några ord. Om du lagar mat kan du ta med en portion till grannen. Du kan hjälpa till med att tvätta

den sjukes kläder eller bädda dennes säng. Det är kärlek. Ta av din tid.

Vi borde alltid vara redo att hjälpa till. Kanske vi känner att vi behöver dra oss tillbaka, men den dagen kommer när Jesus kommer för att hämta oss hem. Så länge våra ben har krafter, våra händer och vår mun fungerar, får vi fortsätta att arbeta med att hjälpa dem som behöver oss. För mig handlar det om att ge vittnesbörd om att jag älskar Gud.

Vad säger Bibeln om var Gud finns? Jo, där det finns behövande människor. Det är dit vi behöver gå och det är dem vi behöver älska. Men vi kanske väljer själva vilka vi vill älska, våra närmaste, och utesluter andra. Bibeln säger att vi ska inkludera alla genom att demonstrera den enormt stora kärlek Gud gav oss genom att ge sin egen Son och låta honom dö på ett kors för oss. Han utstod slag, smällar och lidanden för vår skull. Han tog all denna förödmjukelse utan att öppna sin mun till försvar. Varför? Jo, för vår skull.

Vi behöver visa världen att vi är Guds barn, och att Gud är kärlek. Det är den kärleken vi behöver manifestera. Vi kan inte säga att vi älskar Gud samtidigt som vi vänder våra ögon bort från de behövande och ignorerar dem vi borde se. Guds kärlek handlar inte på det sättet. Om vi inte visar Guds utgivande kärlek

här på jorden så är det lögn när vi säger oss älska Gud. Ty Guds kärlek sträcker sig till alla som finns i vår omgivning.

Jag ska ge ett vittnesbörd om en av mina patienter. Det är en kvinna som jag har känt under väldigt många år, sedan jag arbetade på sjukhuset Moscoso Puello. Hon kom alltid till sjukhuset med någon som behövde akut hjälp. Hon sökte upp fattiga, sjuka personer med högt blodtryck och tog dem till mig på sjukhuset. Ibland kom hon utan att ha bokat tid och jag tog alltid emot henne med orden: "Du är en sann missionär."

Outtröttligt tog hon med behövande som var svårt sjuka, en del av dem ovetande om sitt akuta hälsotillstånd. Hon tog av sina egna pengar och betalade transporten till sjukhuset. Flera av dem var för henne helt okända människor. Det här var många år sedan och nu jobbar jag inte längre kvar på sjukhuset, men hon söker fortfarande upp mig med nya patienter där jag arbetar idag. Det är ofta väldigt fattiga och utsatta människor.

Kvinnan var gift men förlorade sin man och hon fick aldrig egna barn. Alla i hennes omgivning känner henne som en god samarit som hjälper de hon kan. Då hon levde ensam uppmanades hon av sin pastor och andra att gifta om sig. Självt var hon tveksam till att ingå äktenskap med





Foto: Privat

**Missionsläkaren Dory Díaz gav i ett möte en appell om nödvändigheten av att vara utrustad med en utgivande kärlek.**

**I sitt arbete bland många lidande och sjuka i Dominikanska republiken möter hon mycket förakt bland människor som ser ner på andra. I sin appell uppmanar hon till att älska sin nästa som sig själv.**

tanke på den tjänst hon hade att hjälpa människor. "Tänk om mannen inte vill att jag fortsätter med det?"

Hur som helst så gifte hon sig med en mycket vänlig man. Men efter en tid säger mannen att hon inte kan fortsätta ge sig ut som hon gör och hjälpa människor som inte är hennes egen släkt. Hon uppmanades att fokusera på att laga mat och ta hand om hemmet. "Du gifte dig med mig för att vara min hjälp." Men hon svarade att det är en gudstjänst hon har, ända sedan hennes tidigare man dog.

Hon behöver fortsätta med den uppgiften. Hon hamnade i en svår prövning och en kris mitt i livet och kom gråtande till mig och förklarade sitt dilemma, vilket ledde till att jag fick träffa hennes man.

– Min hustru besöker alltid olika människor och tar ibland med sig helt okända till sjukhusen, sa mannen.

Jag svarade att det är den uppgift hon har som sin gudstjänst: "Du kan inte ta uppgiften ifrån henne. Hon hjälpte också dig till sjukhuset innan ni gifte er. Också

du är kristen och älskar Gud. Älskar du också alla dessa som hon hjälper på olika sätt? Om du älskar Gud så älskar du också alla behövande. Det bästa vore om du också följer med henne på besöken."

Mannen ville inte lyssna och det hela ledde till svårigheter och uppoffringar, men hon såg det som så viktigt att få satsa sina krafter på att tjäna Gud. Allt här på jorden är tillfälligt men det vi gör för Gud består. Kvinnan fortsätter år efter år troget att leva efter sin kallelse och Gud är med henne. Idag är hon en åldrig kvinna på åttio år men fortsätter sin tjänst. Hon påminner mig ständigt om hur Gud visat omsorg och aldrig har övergivit henne.

Hon är ett föredöme för oss. Vi behöver visa samma omsorg om andra. Det handlar inte i första hand om resurser. Ett samtal med goda råd kan hjälpa mycket. I slutändan handlar det om att människor ska få möta Jesus och uppleva hans förlåtelse i sina liv.

Älska din nästa, de som finns i din omgivning. Vi lever i den yttersta tiden och Jesus kommer snart. Vi ser allt hemskt som händer i vår värld. Fortsätt att söka Guds Ord och att dela med dig i ord och handling där du ser en människa som behöver dig. ■



Foto: MR Arkiv

Dory och Veronica, på en läkarmottagning för fattiga i Dominikanska republiken, år 2001.



# Världens vapenupprustning eskalerar dramatiskt

Text: Berno Vidén

Det pågår en dramatisk eskalering av militär upprustning i många länder. Under de senaste åren med kostsamma och förödande krig och hot om fientliga angrepp, har militära investeringar fått ett uppsving som är sanslöst stort. Redan tidigare kostade vapenindustrin oerhörda summor, men nu när det är så oroligt i världen, har Nato-länderna kommit överens om att avsätta fem procent av medlemsländernas bruttonationalprodukt (BNP). Tillsammans ska länderna lägga 2 600 miljarder euro (med dagens valutakurs motsvarar det ofattbara 29 070 miljarder kronor). Investeringarna av förstörelsevapen görs för att skapa säkerhet, fred och trygghet åt människor. Vilken rävsax! Hela mänskligheten befinner sig i en förljugen och hopplös tillvaro.

Jag drar mig till minnes hur broder Arne

Imsen mot slutet av 1970-talet beskrev svensk vapenexport som högst orättfärdig. Å ena sidan gav Sverige bistånd till fattiga länder, men samtidigt tog vi tillbaka fem gånger så mycket genom att utrusta länderna med vapen.

Han påminde om hur delar av vår välfärd var beroende av vapenförsäljningen, men också om hur hela världen är på väg att omvandlas till ett globalt krematorium. Han använde drastiska uttryck för att beskriva vansinnet: Karlskoga – helvetets förort, med tanke på Bofors vapenindustri. Jämfört med vad som sker idag bleknar dock historien.

## Skapas trygghet genom vapenmakt eller genom försoningens budskap?

Guds Ord ger ett helt annat svar än det vi möter i världen idag. Världsledarna talar om att säkra tryggheten genom ökad försvarsbudget. En paradox till dessa his-

nande kostnader är att det i samma värld finns 800 miljoner människor som aldrig kan äta sig mätta. Varje år dör 2 miljoner barn av svält. Om vi relaterar den verkligheten till vapenindustrin så skulle världshungern kunna elimineras med en bråkdel av de medel som satsas på vapen. Utöver vad som görs idag genom olika former av biståndsarbete skulle det räcka med att tillföra cirka 33 miljarder dollar per år, vilket är mindre än fem procent av USAs försvarsbudget.

Det här räkneexemplet är bara ett av många. Att tänka på de här siffrorna och lidandet som drabbar så många människor är inte bara tragiskt – det är också orättfärdigt.

Jesus gav oss flera oerhört viktiga budskap och han var inte naiv inför framtiden och vad som skulle äga rum på den här jorden. Han förutsåg och varnade

### MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871 (Print)  
ISSN 3035-6229 (Online)  
Tidningen ägs och ges ut av  
Maranataförsamlingen.

**Ansvarig utgivare:** Berno Vidén  
**Redaktionen:** Berno Vidén,  
Paulus Eliasson och Zebastian Vidén

© Midnattsropet 2025  
Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.

info@midnattsropet.se  
www.midnattsropet.se

Sprides fritt!

**Omslagsfoto:** Melody Sundberg

### MARANATAFÖRSAMLINGEN

info@maranata.se  
www.maranata.se

Siriusvägen 4 A  
175 65 Järfälla  
Telefon: 070 201 60 20

**Gåvor till Midnattsropet**  
Plusgiro: 44 10 05 - 6  
Swish: 123 155 15 71

genom att tala om hur krigen och ångesten skulle komma att präglade världen:

Då frågade de honom: "Mästare, när ska det ske? Och vad blir tecknet när det ska hända?" Han svarade: "Se till att ni inte blir vilseledda. Många ska komma i mitt namn och säga: Jag är Messias, och: Tiden är nära. Följ dem inte! Och när ni får höra om krig och uppror, så bli inte förskräckta. Sådant måste först hända, men slutet kommer inte genast" (Luk 21:7-9).

Jesus förklarar för sina lärjungar hur allt det här kommer att hända, men säger också: "Bli inte förskräckta." Hur kan Jesus lova en sådan trygghet inför dessa globala katastrofer, ondskan som sprider sig och alla dessa krig som drabbar mänskligheten? Jesu ord visar oss att det finns en makt som är så mycket större än allt vad den här världen kan sätta upp av vapenhot och som är så mycket mer kraftfull än allt det som världsledarna lyfter fram för att visa sin styrka.

Sedan sade han till dem: "Folk ska resa sig mot folk och rike mot rike. Det ska bli stora jordbävningar och svält och pest på den ena platsen efter den andra, och skrämmande syner och väldiga tecken från himlen. [- -] Det är straffets tid, då allt som är skrivet ska gå i uppfyllelse. [- -] Tecken ska visa sig i solen och månen och stjärnorna, och på jorden ska folken gripas av ångest och stå rädlösa vid havets och vågornas dån. Människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen, för himlens makter ska skakas (Luk 21:10-11, 22, 25-26).

Tidigare sa Jesus: Bli inte förskräckta.

Här säger han att människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen. Det är två verkligheter. För det första att vi har en ofattbart stor trygghet i Herren Jesus Kristus. Att få lägga sitt liv i Jesu händer bär genom allt lidande, ty vi vet att allt som sker i världen; all ondska och orättfärdighet, är tidsbegränsat och temporärt. Men när Jesus lovar att vi inte behöver bli förskräckta så handlar det också om bestående värden och en annan verklighet.

Det är inte Vladimir Putin, Donald Trump eller någon annan av världens ledare som har det sista ordet. Riken kommer och riken går. Allt kommer en dag att möta sitt slut, men Jesus och hans Ord består för evigt. Han är densamme. Jesus är konung för ett evigt rike och kommer aldrig att kunna detroniseras.

Jesus säger dock här att människor ska tappa andan av skräck. Det är alla dessa som vi är kallade att nå med ett hoppets budskap, så att även de kan få uppleva denna frid som vi fått.

Vi fortsätter att läsa:

Då ska man se Människosonen komma i ett moln med stor makt och härlighet. Men när det här börjar hända, så räta på er och lyft era huvuden, för er befrielse närmar sig" (v.27-28).

Budskapet säger att Jesus kommer snart! Maranata! Befriaren och Fridsfursten. Det är som att Jesus här talar direkt till vår tid i en värld där människor söker kontroll och makt. Gränser dras upp hårdare än tidigare. Större arméer skapas och fler vapen tillverkas, men det kan ald-

rig ge den frid och trygghet människor behöver.

Paulus skriver till församlingen i Tessalonike:

När folk säger: "Fred och trygghet", då drabbar undergången dem lika plötsligt som värkarna hos en kvinna som ska föda, och de slipper inte undan (1 Tess 5:3).

Genom militär upprustning söker man skapa en falsk fred, och profeten Jeremia skrev så här:

De tar det lätt med att bota mitt folks skada och säger: "Allt är väl, allt är väl!" Men allt är inte väl (Jer 6:14).

Vi hör världsledarnas löften om fred, säkerhet och trygghet, och några verser längre fram fortsätter Jeremia:

Så säger Herren: Ställ er vid vägarna och spana, fråga efter de urgamla stigarna. Fråga efter den goda vägen och vandra på den, så ska ni finna ro för era själar. Men de svarade: "Vi vill inte vandra på den." När jag satte vaktare över er och sade: "Lyssna till basunens ljud", svarade de: "Vi vill inte lyssna" (Jer 6:16-18).

Principen är densamma som i budskapen i Lukas evangelium och Tesselonikerbrevet: Då kommer det plötsligt fördärv och människor fylls av oro och ångest över det som övergår världen.

### Guds väg är annorlunda

Bibelns väg är försoning. Inte våld eller militär styrka. I Andra Korintierbrevet förklarar Paulus något om församlingens uppdrag i tiden. Det är inte att bli högt

**Världshungern skulle kunna elimineras med en bråkdel av de medel som satsas på vapen.**





uppsatta politiker eller att satsa kulturellt. Vi har ett himmelskt uppdrag från Herren Jesus Kristus själv. Han gav en befallning till sina lärjungar och där är vi inkluderade: "Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er." Det är och förblir vårt primära uppdrag i tiden.

Till församlingen i Korint skriver Paulus:

Om någon är i Kristus är han alltså en ny skapelse. Det gamla är förbi, något nytt har kommit. Och allt kommer från Gud, som har försonat oss med sig själv genom Kristus och gett oss försoningens tjänst (2 Kor 5:17-18).

Det är försoningen med Gud som skapar frid, ger hopp och som gör att vi kan blicka framåt med trygghet och säkerhet och veta att den här vägen leder ändå hem. Den som går med Jesus har säker mark under sina fötter.

Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han tillräknade inte människorna deras överträdelser, och han har anförtrott oss försoningens ord. Vi är alltså sändebud för Kristus, och Gud vädjar genom oss. Vi ber på Kristi uppdrag: låt försona er med Gud (v.19-20).

Enträget behöver vi vädja till människor att försonas med Gud. Det är den enda framkomliga vägen.

Han som inte visste av synd, honom gjorde Gud till synd i vårt ställe, för att vi i honom skulle bli rättfärdiga inför Gud (v.21).

Det är inte genom vapensystem utan i försoningen med Gud och varandra som vi kan få uppleva en verklig frid. Förlåt varandra istället för att hämnas. Jag tän-

ker på krigen som pågår i Ukraina, Gaza, Iran etc. Man hör att nu har ena sidan åsamkat skador genom att bomba. Då säger andra sidan att vi måste hämnas. Så bollar man fram och tillbaka och alla ska visa vem som är starkast. Men Bibeln säger: Vänd andra sidan till. Sök försoning.

När vi lyssnar till det budskap Bibeln ger oss, tar Guds rike form i våra liv. Guds rike är inte av kött och blod och det bygger inte på olika nationella territorier eller statsskick. Det handlar om att låta Guds sinnelag få forma liv och tankar.

Mitt i en ondskefull värld finns det en fridens väg. Bibeln blundar inte för verkligheten, utan den säger rakt ut hur tillståndet i världen ser ut:

Vi vet att vi är av Gud och att hela världen är i den ondes våld (1 Joh 5:19).

Här konstaterar aposteln Johannes, en av Jesu närmaste lärjungar, att "vi är av Gud". Han skiljer på Guds rike och världens riken. Världen är i den ondes våld. Det var det Jesus sa då han beskrev hur människor fylls av oro och ångest över det som övergår jorden.

Samtidigt som hela världen är i den ondes våld, så är den besegrad. Jesus har vunnit seger över döden, över synden och över världen. Det finns många områden där vi kan se hur Jesus kämpade som människa. Han ödmjukade sig och gick in under omänskligt tunga bördor som han bar. Han frestades svårt och provades svårt – allt för vår skull.

### **"Jag har övervunnit världen"**

Jesus säger i Johannesevangeliet 16:33, att världen är besegrad: "I världen får ni lida, men var frimodiga: jag har övervunnit världen." Det här sa Jesus innan Golgata,

innan han fördes ut att korsfästas. Det var där han bar vår synd, och besegrade döden. Här säger han: Jag har övervunnit världen. Det är ett stort ämne. Vad innebär det? Han har kallat sina lärjungar ut ur världen och in i ett helt nytt sammanhang. Vad innebär det rent konkret?

Som Jesu efterföljare är vi kallade, inte att lita på svärdets makt, utan det finns en annan makt; en korsets kraft. Korsets budskap. Korsets evangelium. Jesus påminde flera gånger sina lärjungar om att ta sitt kors på sig och följa honom.

En av Jesu svåraste stunder var när han kämpade i Getsemane. Lukas beskriver: "Han kom i svår ångest och bad allt ivrigare, och hans svett blev som blodsdroppar som föll ner på jorden." Bara det visar på vilken kamp han genomgick i sin kropp. Läkare har förklarat vad det är för oerhörda smärtor som leder fram till en sådan reaktion. Jesus bar det här och han sa också till sin Far: "Far! Om du vill, så ta den här bägaren ifrån mig! Men ske inte min vilja, utan din."

Strax därefter kommer prästerskapet med sina beväpnade tempelvakter tillsammans med en av Jesu egna lärjungar; Judas. Vad gjorde då lärjungen Petrus? Han tog ett svärd och högg till för att försvara Jesus. Tänk dig Jesus i den här situationen. Han behövde all hjälp och allt stöd. Förmådde ni inte ens vaka en stund med mig? sa han då lärjungarna somnat. Han var övergiven och totalt kraftlös. Nu säger Jesus till Petrus: "Stick ditt svärd i skidan. Alla som griper till svärd ska dödas med svärd."

Svärdets väg är inte vår väg. Oavsett vem som är fienden och oavsett vad det handlar om så har vi ett försoningens budskap att ge till människor. Det är om

***Det är försoningen med Gud som skapar frid, ger hopp och som gör att vi kan blicka framåt med trygghet ...***



Foto: Anna Shvets

Herrens rike, Jesu Kristi rike. Det byggs inte med bomber, utan med bröd. Jesus delade brödet, välsignade det och gav så att alla kunde äta sig mätta. En oerhörd bild. Vilken potential det finns i evangelium. Bröd, inte bomber. Dela ditt bröd åt den hungrige. Dela det du har i sju delar, ja i åtta delar.

### **Guds rike byggs inte med hot utan med hopp**

Jesus var ingen general. Han är Fridsfurst. När världen ropar efter trygghet, då är vi kallade att visa på den väg som leder människor till Jesus. Det får vi göra genom vårt liv och vittnesbörd. Det här är en väg som inte förlitar sig på pansar eller projektiler, utan den bygger på Herren Jesus själv, på en sann utgivande kärlek och en omutlig sanning – på försoningens grund. För det riket är vi ambassadörer. I Guds rike förvandlas fienden till att bli en broder, ty Gud skapar något nytt i människan.

Vad sa Jesus i bergspredikan om att skapa frid? "Saliga är de som skapar frid ty de ska kallas Guds barn."

När vi ser allt det lidande som kriget skapar är det lätt att gripas av vanmakt. Världen rustar för miljarder och förkunnar säkerhet genom vapenmakt samtidigt som svälten negligeras. Mörkret tilltar och oron växer, men mitt i denna skäl-vande verklighet ljuder ett genomträngande budskap om hoppet. Vi får inte förlora budskapet om hoppet som säger att Fridsfursten ska komma tillbaka. Jesus kommer snart!

Idag är Jesus med oss genom Guds helige Ande. Han har själv sagt att det var bra att han lämnade så att den helige Ande skulle bli utgjuten. Men Bibeln säger tydligt att Jesus i egen person ska komma tillbaka. Jesus säger själv i sitt avskedstal till lärjungarna, när han vägleder dem inför vad som ska hända, att: "Jag ska inte lämna er faderlösa. Jag ska komma till er." Han varnar dem inför allt han kommer att genomgå, men uppmanar dem att vara vid gott mod: "Jag går bort för att bereda plats för er" och "så ska jag komma tillbaka och hämta er till mig". Jesus uttrycker innerligheten av att han alltid kommer att vara med oss.

Vi tror på Jesus Kristus, den korsfäste och den uppståndne, han som har övervunnit



Foto: Anna Shvets

världen och lovat att återvända. Det här är ingen utopi eller något som bara är hopsnickrat, utan det är en sanning. Det handlar om en person. Ingen religion eller tradition, sådant som människor kan skapa på olika sätt. Frälsningen och livet för oss handlar om att ha gemenskap med Jesus.

Församlingen på jorden är bärare av ett rop i alla tider: Maranata - Kom, Herre Jesus! Det ropet formar oss. Inte till att fly undan världen eller att fly från problemen, men till att mitt i denna mörka värld förkunna hoppets budskap, att det finns en annan väg och ett rättfärdigt Gudsrike, vars evige konung är Jesus. En dag ska han komma med rättvisa och frid. Då ska alla knän böja sig inför honom, även de som hånar och bespottar honom. Vapnen ska tystna. Rättfärdighet ska råda. Jesaja skriver:

Han ska döma mellan hednafolken och skipa rätt för många folk. Då ska de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Folk ska inte lyfta svärd mot folk och inte mer öva för krig (Jes 2:4).

Vad var det Jesus sa i Lukas? Folk ska resa sig mot folk och lyfta vapen mot varandra. Men här står det att man inte mer ska lyfta svärd mot folk. Det handlar om ett fridsrike. Uppenbarelsboken beskriver hur kungar och härskare ska ropa till klipporna: Fall över oss, inför åsynen av Lammet. Här i Jesaja står det:

Man ska fly in i klippgrottor och jordhålor av fruktan för Herren och hans

## **Svärdets väg är inte vår väg. Oavsett vem som är fienden och oavsett vad det handlar om så har vi ett försoningens budskap att ge till människor.**

höga majestät, när han reser sig för att slå jorden med skräck. På den dagen ska människorna kasta bort till mullvadar och fladdermöss sina avgudar av silver och avgudar av guld som de har gjort åt sig för att tillbe. De ska fly in i klippskrevor och bergsklyftor av fruktan för Herren och hans höga majestät, när han reser sig för att slå jorden med skräck. Förlita er inte på människor, som bara har en vindpust i sin näsa! Vad är de att räkna med? (Jes 2:19-22)

Hela det här sammanhanget talar dels om fridsriket, dels om hur alla vapenarsenaler en dag ska förstöras, men också om hur stora starka ledare tvingas till att böja sig i ödmjukhet inför kungars Kung. Herren Jesus själv ska stiga ner på den här jorden, sätta sina fötter på Oljeberget tillsammans med sin dyrt köpta skara. Det står i Uppenbarelsboken 21 om hur det nya Jerusalem, smyckad som en brud för sin brudgum, ska sänkas ned från himmelen till denna jord:

"Kom, jag ska visa dig bruden, Lammetets hustru." Och han förde mig i Anden upp på ett stort och högt berg och visade mig den heliga staden Jerusalem, som kom ner från himlen, från Gud (Upp 21:9-10).

Här har vi ett rike att tala om, att kämpa för och att leva för. Det handlar om Jesus och församlingen. Hur gör vi det? Älska Jesus mera. Älska dina syskon. Älska dem som hatar dig. Be för dem och välsigna. Det är en kraft som är starkare än alla vapenarsenaler. Jesus kommer! Amen! ■



# Arvet efter Franciscus



**Text: Paulus Eliasson**

**Påvevalet i år har än en gång satt den katolska kyrkan i fokus. Men vart är kyrkan på väg – och är påståendet om att katolikerna har en obruten linje till aposteln Petrus sann, eller ens relevant?**

Jorge Mario Bergoglio (1936–2025) från Buenos Aires i Argentina, var påve över den Katolska kyrkan mellan 2013 och sin död i år, under namnet Franciscus. Vi ska i denna artikel se lite på påvedömet i allmänhet, och Franciscus tid i synnerhet – och fråga oss vart den Katolska kyrkan är på väg.

Efter Franciscus död, har Francis Prevost från USA valts till ny påve, under namnet Leo XIV. Hela världen har med spänning följt med på ceremonierna och ritualerna runt valet av kyrkans överhuvud. På nyhetssidor, i podcaster och på TV diskuteras det flitigt om vad som kan tänkas komma i framtiden – och man bländas av hur denna urgamla tradition underhålls. Kyrkans charmoffensiv verkar ha en fascinerande dragningskraft.

## Biskopen i Rom?

Så låt oss börja där; med traditionens ursprung. Den Katolska kyrkan hävdar ihärdigt att biskopen i Rom står i rakt nedstigande led från aposteln Petrus, och att detta ger honom en auktoritet, via kyrkans *successionsordning*. Petrus till Linus, till Anakletus, till Klemens – och så vidare fram till vår tid: Benediktus XVI, Franciscus och nu Leo XIV.

I förra numret av Midnattsropet publicerade vi en artikel av Stig Andreasson, där han gick igenom den grundläggande tanke som ligger bakom den katolska teologin om "Petrus nycklar" och att han är klippan som kyrkan ska byggas på. Därför ska jag inte säga något om det här och nu. Men bortsett från den bristande bibeltolkningen i det fallet, så kan man

rent historiskt säga att det finns väldigt lite som antyder att Petrus faktiskt var någon biskop i Rom.

För det första så kan man se på själva begreppet "biskop". Det kommer från grekiskans *episkopos* som betyder "tillsynsman". Det står en del om dessa tillsynsmän i Bibeln, om än inte så mycket under titeln *episkopos*. Det är framför allt i 1 Timoteus 3:1, där det talas om en församlingsledares egenskaper. Det bibliska begreppet som används mer, är "äldste" (gr. *presbyteros*) och "herde" (gr. *poimen*). Detta var en grupp av ledare i de lokala församlingarna, som hade ansvar för undervisning, vägledning, tillrättavisning och vara föredömen.

Det finns inga tecken på att de tidiga



församlingarna hade, eller behövde, några ledare över församlingens äldste. Man var syskon som betjänade varandra. Men på 100-talet växte det fram en något tydligare hierarki, framför allt som ett värn mot gnosticismen och andra villolärar. När det dök upp falska lärare som påstod sig vara kristna, så var det en enkel identi-

fikation på den "sanna" församlingen, att helt enkelt säga: "Där biskopen är, där är församlingen." Det var han som legitimerade en samling, helt enkelt.

Det kan låta som en enkel och bra lösning på ett hotande problem; och det var det nog på många sätt och vis. Men i kölvattnet av detta växte det fram en hierarki, som med tiden har utvecklat sig till präster, biskopar, ärkebiskopar, kardinaler och påvar. Det är oerhört svårt att tänka sig att det var dessa apostlarna såg framför sig när de talade om behovet av herdar för Guds flock.

Det är därför man inte kan lägga in vår tids förståelse av en biskop på vad apostlarna tänkte sig. Och än mindre kan man säga att Petrus var en sådan biskop i Rom. Det finns relativt goda källor på att Petrus dog martyrdöden i Rom, ungefär samtidigt som Paulus. Klemens av Rom nämner på mitten av 90-talet (ca 30 år efter Petrus död), att de två led döden i Rom – men han säger ingenting om att den ena eller andra var biskop där. Ignatius av Antiokia nämner några decennier senare att församlingen i Rom har en särställning, men nämner inte att Petrus ska ha varit biskop där.

Den tidigaste källan som verkar antyda att det fanns en succession i Rom är Ireneus, som på slutet av 100-talet, i sin skrift *Mot heretikerna*, talar om att apostlarna insatte Linus som biskop i Rom.

Så det verkar som att Petrus kan ha haft någon slags verksamhet i Rom, kanske tillsammans med Paulus. Men att gå därifrån till att han var föreståndare/biskop för församlingen, finner inte stöd hos de tidigaste källorna.

### Succession och Guds utväljande

Finns principen om att tjänsten som äldste i Guds församling går från en generation till den nästa, genom en konklav eller liknande? Ja, och nej. I de församlingar som vi möter i Apostlagärningarna så sker det att människor blir utvalda till tjänst (Apg 1:15-26, 13:1-3, 14:23). Äldste blir utsedda av apostlarna, och det verkar som att tanken var att de i sin tur skulle utvälja andra äldste – och på det sättet skulle tjänsten gå från generation till generation.

Så det finns precedens för successionsordning. Det är ingenting märkligt att en tjänst i församlingen fortplantar sig på detta sätt. Frågan är bara om "den apostoliska successionen" legitimerar o begränsat. Alltså – finns det exempel i Bibeln eller historien, där den som egentligen är en "legitim" arvtagare, helt uppenbart inte är det som Gud är ute efter?

I Israel hade man en arvsordning, där den äldste sonen i en familj hade förstföds-lorätten, och därför ärvde från sin far. Men, överraskande nog så är det otaliga gånger i Skriften – framför allt i Första Mosebok – då denna princip förbigås, på



Foto: Edgar Jiménez

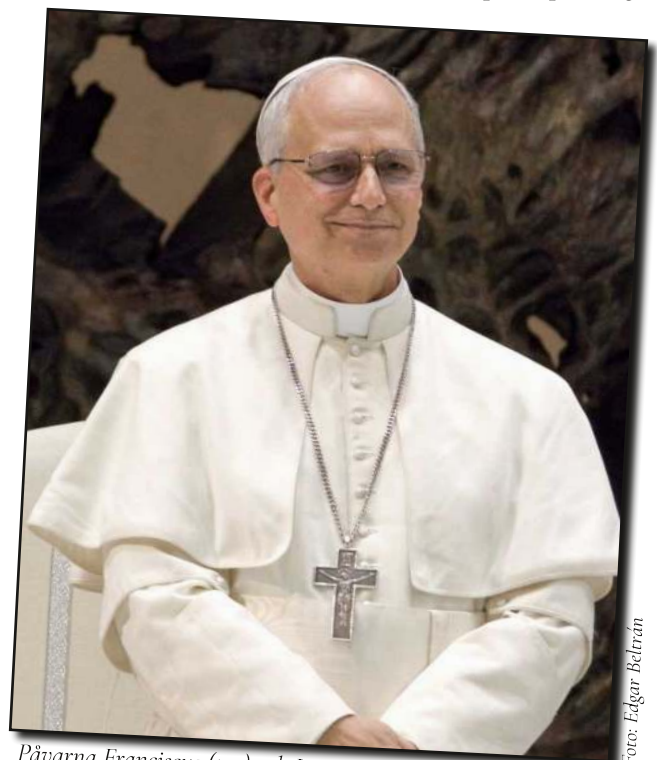


Foto: Edgar Beltrán

Påvarna Franciscus (t.v.) och Leo XIV (t.h.)



Guds befallning. Abraham var inte äldst i sin familj. Inte Isak. Inte Jakob, Josef, Mose, David, Salomo, och så vidare. Gud visar gång på gång att han är mycket mer intresserad av den som har ett hjärta som är stämt till honom, än den som har "rätten" på sin sida.

Detta är viktigt att tänka på när man läser kyrkohistorien. Om man sätter upp den apostoliska församlingen under det första århundradet, eller den tidiga församlingen under förföljelserna på 100–300-talet, eller ens den mer accepterade kristna rörelsen på 300–700-talet – och ser det i kontrast mot den kyrka som vi ser från 1000-talet och fram till idag, så är det enorma skillnader. Hierarkin. Sakramentalismen. Helgontillbedjan. Mariadyrkan. Mäsoffret. Den sekulära makten.

Även om det skulle finnas en succession, där man med mycket vilja kan pressa fram ett streck mellan Leo XIV och Petrus – så legitimerar inte det den nuvarande Katolska kyrkan som Guds församling. Församlingen konstitueras genom Andens närvaro. På samma sätt som Guds härlighet en gång lämnade templet i Jerusalem, och i stället följde med judarna i exil till Babylon, så sätter Gud fortfarande sitt sigill på människor som tillber honom i ande och sanning, inte på byggnader eller institutioner. Församlingen är byggd på apostlarnas och profeternas grund – det är sant – men inte som historiens längsta "vem har skakat hand med vem"-rävling. I stället handlar det om lydnad till det ord som profeterna och apostlarna förmedlade.

Detta betyder naturligtvis inte att vi kan ignorera Bibelns förkunnelse om församlingen, att lyda våra ledare osv. Detta är en påminnelse om att vi inte bygger Guds verk på gammal vana, utan på Guds ord.

### Arvet från Franciskus

Låt oss nu ta ett kliv från bibliska principer kontra katolska traditioner och se lite på förre påven. Den tidigare påven, Benedictus XVI (Josef Ratzinger, 1927–2022), blev ansedd som en relativt kon-

servativ påve, och en som var mer diplomat och statstjänsteman än en andlig ledare. Det sägs att även om kardinalerna, som samlas i Rom för att välja en ny påve då den tidigare har dött eller avgått, i princip ska låta sig ledas av Anden – så ser det ofta ut på det sättet att när det har varit en konservativ påve en gång, så väljs ofta en mer liberal nästa gång, och vice versa.

Så var det också år 2013. Den statsmannamässiga och konservative Ratzinger, blev ersatt av den mer anspråkslöse och liberale Bergoglio.

Som den viktige ledare påven är, så vägs hans ord alltid på en guldväg. Det finns en felförståelse i en del kretsar, att allt som påven säger anses vara ofelbart – men det är bara när han talar *ex cathedra* (latin: "från stolen"), som är ett slags läromässigt uttalande. *Ex cathedra* fastsattes som dogm under första Vatikankonciliet (1869–1870), och det är bara två dogmer som har definierats genom dessa "ofelbara" uttalanden: Maria obefläckade avlelse (Pius IX, 1854) och Maria himmelsfärd (Pius XII, 1950). Två fullständigt obibliska dogmer, men låt det bli ämne för en annan artikel.

Bortsett från detta, så anses påvens uttalanden vara väldigt vägledande för katoliker. Därför har det varit en intressant resa de senaste 13 åren då Franciskus ibland har uppfört sig som en lös kanon på däck. 2023 gjorde han uttalanden om att han inte ville döma homosexuella präster som söker efter Herren med god vilja. Även om vikten av detta blev nedtonat i efterhand så skapade det ändå stor uppståndelse i de kyrkliga lägren.

En genomgående tendens under Franciskus "regeringstid" har varit att han kom med ett märkligt uttalande, som till synes går emot både det ena och det andra som kyrkan tidigare har lärt; och efter honom kom en stab av teologer som försökte tona ner det han just sa.

År 2018 rapporterades det i italienska medier att påven hade sagt att det inte

fanns något helvete, bara själar som försvinner. Det gjorde att Vatikanen tvingades att gå ut och säga att detta måste vara ett felcitat och att det inte representerade påvens eller kyrkans teologi.

Detta är bara två exempel på situationer då Franciskus har skakat om i de katolska leden. Hans konträra syn i frågor där kyrkan har varit tydlig innan, har varit en av de saker som har präglat Franciskus tid.

### Charmoffensiven

Varför säger jag det här? Är jag orolig för katolsk teologi? Inte alls. De får gärna byta helvetes-teologi, syn på homosexualitet eller vad som helst annat för min del. Jag är inte katolik. Ibland har jag också varit väldigt enig med Franciskus, som i hans uttalanden mot kapitalism, vapenproduktion och liknande – men det är lika oviktigt. Det jag däremot tycker att dessa och andra av Franciskus uttalanden avslöjar är att kyrkans påståenden om en oförändrad tro, är ett fantasislott. Även om Franciskus inte har använt sig av möjligheten att uttala sig *ex cathedra*, så har han satt kyrkan på en ny kurs.

Det vi dessutom ser är att den kyrka som på medeltiden höll människor borta från Gud genom att vägra dem att läsa Bibeln – och som sedan förföljde och bannlyste olikfärdiga – idag har ett annat sätt att leda folk bort från Gud. Idag är det en charmoffensiv utan dess like, och många troende låter sig förledas in i tron att Guds rike behöver en institutionaliserad kyrka, med ett påvligt överhuvud.

Därför är det lika viktigt nu som då att Guds folk står på Ordets grund och inte leds bort med förförelsens strömmar. Katolicismen betyder inte bara vackra kyrkor och århundradens traditioner som har skapat fascinerande liturgier och ritualer. Den representerar också ett allvarligt steg, ja många avsteg, bort från den bibliska kristendomen. Vi behöver komma närmare Jesus, inte påven eller ens Maria. Vi behöver Guds församling, inte kyrkobyggnader. Och vi behöver Ordet, inte traditionen. ■

## Meddelande från redaktionen

Midnattsropet nr. 2-2025 är kraftigt försenat, vilket till stor del beror på flyttar som gjorts av redaktions- och arkivlokaler. Vi har även fått en del insändare som ännu inte publicerats. Vissa av dem kommer att tas med i kommande nummer. Utgivningen för 2025 planeras bli totalt 4 nummer.

# Se brudgummen kommer!

Text: Zebastian Vidén

Ropet hördes klart och tydligt, och alla jungfrurna vaknade upp och började göra sig i ordning. Man hade väntat länge på den här stunden. Ibland hade man säkert misströstat och undrat om han verkligen skulle komma. Tiden hade gått. Det hade blivit sent och man hade blivit sömniga, så till den grad att man hade somnat.

Men nu hördes ropet! Midnattsropet - Se brudgummen är här! Saker var i görningen, och brudgummen var i antågande. Man kunde känna en våg av förväntan, och spänningen låg i luften.

Det kunde såklart kännas lite omtumlande att vakna upp såhär plötsligt ur sin törnrosasömn, att hämta bäringen och orientera sig. –

Men man visste vem man var och vad man hade för mål. Man var utvald och man skulle på bröllop. I alla fall hade man det namnet om sig ...

Man började genast göra i ordning sina lampor. Lamporna som var så viktiga, som skulle ge återsken av den identitet man bar på. Lamporna med det brinnande, varma ljuset som brudgummen skulle känna igen dem på då han anlände.

Lamporna syntes skina, en här och en där. – Men vad händer? Nu började ångesten hopa sig. Flera av lamporna rykte bara lite istället för att skina. Oljan hade tagit slut, och man hade inga extra reserver.

Visst hade man förstätt att lamporna

viktiga, man hade ju hört om det så många gånger. Men ändå hade man missat något fundamentalt. Olja i kärnen, det som bara hade känts som en extra börda att bära på. Lampan hade ju brunnit ändå! Men nu började man förstå.

– Inte alla då, en handfull av jungfrurna hade förstätt att det var nödvändigt med olja i kärnen, och att ett pris behövde betalas för att skaffa den. Man hade fått omprioritera livet och börjat vandra på en helt ny väg, på ett helt nytt sätt. Allt för den nya och första kärleken de hade mött i brudgummen. Livet hade blivit trängre och smalare, men det hade varit värt det. Den inneboende glädjen hade blivit desto mer levande.

Bland de oförståndiga var paniken nu ett faktum och man började planera. Hur skulle man göra? I kärlekens och gemenskapens namn måste ju såklart de som har olja dela med sig åt dem som inte har. Man vände sig till sina medvandrare: "Ge oss av er olja!" Låt oss skapa en ekumenisk rörelse där vi kan dela lika. Låt oss kohandla lite med livet och identiteten.

Men de förståndiga svarade: "Den skulle inte räcka både till oss och till er. Gå i stället till dem som säljer och köp."

Det kristna livet är dyrköpt. Och det är heligt. Det handlar om en unik och levande relation mellan Gud och varje enskild människa. Det är inget man kan förhandla fram genom ekumeniska konferenser hur mycket kärlek man än menar att det grundar sig i. Det är något som har sin början vid Golgata. Gud betalade priset. ■

Illustration skapad med OpenAI/ChatGPT







Foto: Sebastian Vidén

**N**är Jesus gav upp andan på Golgata, utropade han: "Det är fullbordat", och förlåten rämnade. Det är talande hur Gud i sin stora kärlek rör sig så att människan ska kunna nå honom och säga ja när han kallar.

Vi kan aldrig komma till Jesus genom huvudets vägnar. Vi har ett huvud, vi har känslor och vi har ett hjärta, men det är hjärtats tro och inte huvudets uppfattning som är det viktigaste. Huvudet kan stå i vägen för det som Jesus vill göra och har gjort för människan. Det är trons väg han visar. Vi anammar och sträcker ut vår hand i tro till honom, och resultatet är ett faktum; en förvandling så underbar. Vi förtjänar ingenting, vi har ingenting att lägga fram inför honom, men helt plötsligt så är vi hans barn, Guds arvingar och Jesus är i sanning vår bror. Han är inte bara en vän. Vi har kommit in i ett helt annat släktled.

Anden, som vi tagit emot genom tron, vittnar om den nya födelsen, om ett släktled och en framtid. Johannes skriver:

"Jag skriver till er för att ni ska veta att ni har evigt liv ni som tror på Guds Sons namn. Den tilliten har vi till honom att om vi ber om något efter hans

vilja så hör han oss. Och om vi vet att han hör oss vad vi än ber om så vet vi också att vi redan har det vi bitt honom om" (1 Joh 5:13-14).

## Josef – en förebild på Jesus

Vi ska nu utgå från Josef, som är en förebild på Jesus. Vi ska inte gå igenom hans liv, bara hans sista andetag. Han blir 110 år. Några av de sista orden han säger är: "När Gud ser till er, för då mina ben härifrån." Egypten är inte slutmålet! "Se till att mina ben förs ut härifrån." Josef var ju en av de mäktigaste i landet men han var mycket angelägen om att hans ben inte skulle bli kvar i Egypten.

När Josef bad sina närmaste om att inte lämna hans ben i Egypten såg han något mer och han talade i tro: "Se till att mina ben kommer härifrån." Josef är en förebild på Jesus. Döden kunde inte behålla honom utan han uppstod på den tredje dagen.

## Josef och Selofads döttrar

När jag läser 4 Mosebok så är det ett sammanhang jag inte kommer ifrån:

Herren talade till Mose i Sinai öken, i uppenbarelsetältet, på första dagen i andra månaden av det andra året efter

deras uttåg ur Egyptens land. Han sade: "Räkna antalet av Israels barn, hela deras församling efter deras släkter och familjer. Skriv upp namnen på alla män, varje person för sig" (4 Mos 1:1-2).

Det här har gripit mig oerhört. Ingen är glömd och ingen är lämnad åt sidan. Han känner oss var och en vid namn och han uppmanar: Skriv ner. Sedan följer en lång historia och vi kommer att stöta på Josef igen. Jakob är den första, och Josef den andra i räkningen.

I kapitel 26:37 står det: "Dessa var Josefs barn, efter deras släkter." Några verser innan, i vers 33 läser vi:

"Men Selofhad, Hefers son, hade inga söner utan endast döttrar. Selofhads döttrar hette Mahela, Noa, Hogla, Milka och Tirsä."

Versen börjar med ett "men". Vi vet att det var den förste sonen som ärvde. Så kommer vi till Josefs släkt, han som bad i tro: "Se till att mina ben lämnar Egypten." Josef är den sjunde ifrån Selofhad. Om du räknar med Jakob, Israels stamfader, så blir han den åttonde. Här möter vi döttrarna, i åttonde släktledet från Jakob, eller Israel som han kallades, eftersom

# Rätten till arvet

Ett bibelstudium om Josef och Selofads döttrar. Av Robin Vidén.

han kämpat med Gud och vunnit seger.

De här döttrarna har olika innebörd i sina namn. Det är mildhet, rörelse, pratmakare, råd, glädje. Det fanns inga förväntningar och inget hopp för dem och deras arvedel. Det börjar bara med ett ord: "Men ..." I kapitlet som följer träder döttrarna fram:

"Döttrarna till Selofhad trädde fram. Selofhad var son till Hefer, son till Gilead, son till Makir, son till Manasse, av Manasses, Josefs sons, släkter" (4 Mos 27:1).

Sedan nämns döttrarnas namn ännu en gång. I Israels släktled nämns aldrig döttrarna, men så heter det: "Döttrarna hette Mahla, Noa, Hogla, Milka och Tirsa."

De hade inga förutsättningar eller hopp, men ändå så brann det något i dem. De stod nu inför Mose för att tala om arvedelen. Mose själv skulle inte få komma in i landet då han hade slagit på klippan, trots att han hade fått tydliga instruktioner från Herren att han skulle tala till klippan:

"Och HERREN talade till Mose. Han sade: "Ta staven och kalla samman församlingen, du och din bror Aron, och

tala till klippan inför deras ögon, och den ska ge vatten. Så skaffar du fram vatten åt dem ur klippan och ger församlingen och dess boskap att dricka."

Då tog Mose staven som låg inför HERRENS ansikte, så som han hade befallt honom. Och Mose och Aron kallade samman församlingen framför klippan, och han sade till dem: "Lyssna, ni upproriska! Kan vi ur denna klippa skaffa fram vatten åt er?" Sedan lyfte Mose upp sin hand och slog med sin stav två gånger på klippan, och mycket vatten kom ut så att både folket och boskapen fick dricka.

Men HERREN sade till Mose och Aron: "Eftersom ni inte litade på mig och inte höll mig helig inför Israels barns ögon, ska ni inte få föra in denna församling i det land som jag gett dem" (4 Mos 20:9-12).

Mose fördes dock upp på berget Nebo, där fick han se löfteslandet:

"Där lät HERREN honom se hela landet" (5 Mos 34:1).

De här döttrarna som nu stod inför Mose, hade en tro i sina hjärtan. De hade kunnat kalla på någon lämpad manlig släk-

ting. "Ingen kommer att lyssna på oss." Men de gick i tro med förvisningen om att få rätten till familjens arvedel när deras släkt och familj kommer in i landet. Det är tron som talar.

De stod inför Mose och prästen Eleasar, furstarna och hela församlingen vid ingången till uppenbarelsetältet och sade:

"Vår far dog i öknen, men han tillhörde inte Koras grupp som gaddade ihop sig mot Herren. Han dog genom egen synd, och han hade inga söner. Varför skulle vår fars namn försvinna ur hans släkt bara för att han inte hade någon son? Ge oss nu en besittning bland vår fars bröder" (4 Mos 27:2-4).

Mose var den mest saktmodiga av alla i ledarskiktet. Han hade kunnat öppna munnen och sagt: "Ni vet hur det ligger till, vad gör ni här inför mig?" Själv hade Mose förlorat möjligheten och får inte komma in i landet. Men döttrarna börjar tala om landet och besittningen, om att få inta arvet som låg framför. "Vi är lottlösa, men låt oss inte bli lottlösa. Varför skulle vår fars namn försvinna ur hans släkt bara för att han inte hade någon son? Ge oss nu en besittning bland vår fars bröder."

Man hade inte fått arvet ännu, det låg



där framför. Man hade ännu inte gått in i landet, men döttrarna talade i tro, i en hjärtats bön. Det var inte för sig själva man gjorde det här. Det var för släkten, och det var för Josefs skull. Det var inget självändamål, det var för framtiden, det var arvet som skulle tas i besittning.

Vi är inte lottlösa, inte heller arvlösa. Vi har ett arv och hoppet öppnar genom den helige Ande vad vi äger, vad vi har och vad vi väntar på. Vi är söner och arvingar, vare sig vi är män eller kvinnor.

Det heter om Mose: "Mose bar fram deras sak inför Herrens ansikte."

Jag ser mer hos de här fem döttrarna än bara det som gäller arvet. Något av det här möter man i församlingen. Mose öppnade inte sin mun mot dem. Det måste ha varit något som grep tag i honom. Han är ju en förebild också på Jesus. "Mose bar fram deras sak inför Herrens ansikte." Det var inte i första hand argumentation på huvudets vägnar. Snarare fanns det något som rördes i hans hjärta. Han gav inte uttryck för några oförrätter av att han själv inte skulle komma in: "Nu talar döttrarna här om det som ligger framför, om landet och besittningen, och jag som inte får komma in." Nej! Han bar fram deras sak inför Herrens ansikte.

Sedan heter det med detta underbara och:

Och Herren sade till Mose: "Selofhads

döttrar har rätt i vad de säger" (v.7).

Jag fylls med en så underbar tacksägelse inför det här. Inga förutsättningar fanns men i tro så går de tillsammans inför Mose. Inte åt sig själva men det gäller framtiden för släkten. Det handlar om hoppet och löftet. Det finns ingen son, men vi bär fram det inför Herren. Det måste finnas någon utväg i vår situation.

"Selofhads döttrar har rätt i vad de säger. Du ska ge dem en arvsbesittning bland deras fars bröder genom att låta deras fars arvedel gå över till dem" (v.7).

Det är deras sak att avgöra med vem de ska oka sig tillsammans i framtiden. Det är deras val, och du ska lyssna till dem och se till att arvet ges efter deras önskemål. Besinna det, ge akt på det och låt det så ske så som de har sagt. De har rätt i varenda sats, i vartenda ord. Det var trons underbara gärning. Be om vad ni vill i tro, och det ska ske. Han ska ge er efter det han har lovat.

### Åttonde släktledet

Döttrarna i texten är de åttonde i släktledet. Åtta handlar om en ny början, med nya förutsättningar. Det vänder upp och ner på allt då Herren säger: "De har rätt i vad de säger. Lyssna till deras ord och gör därefter." Ge noga i akt på vad du gör, att det blir efter deras önskemål. De har talat rätt.

Det här är så gripande förebilder. Vid Golgata när förlåten rämnade, uppståndelsen och Anden som ges. Jesus har efter fullbordat frälsningsverk farit hem, och han är uppståndelsen och livet. Döden kunde inte behålla honom lika lite som Josefs kvarlevor kunde stanna i Egypten.

Men så möter du en ny situation. Det fanns ingen son, ingen manlig arvinge. Inget hopp, ingen framtid. Då träder döttrarna fram i tro med en bön om arvet. En bön om arvsloten. En bön om löfteslandet. Det var de rikedomar som Herren hade lovat de förstfödda. De skulle gå i arv åt den familj och den stam som det gällde.

Herren griper in i situationen, lyssnar på den vädjande bönen och säger till Mose att ge döttrarna vad de begär. Herren tillägger:

Du ska säga till Israels barn: Om en man dör och han inte efterlämnar någon son, ska ni låta hans arvedel gå över till hans dotter. Men om han inte har någon dotter, ska ni ge hans arvedel åt hans bröder. Har han inte några bröder, ska ni ge hans arvedel åt hans fars bröder. Men om hans far inte har några bröder, ska ni ge hans arvedel åt närmaste släkting som då ska ta den i besittning. Detta ska vara en laglig rätt för Israels barn, så som Herren har befallt Mose (4 Mos 27:8-11).

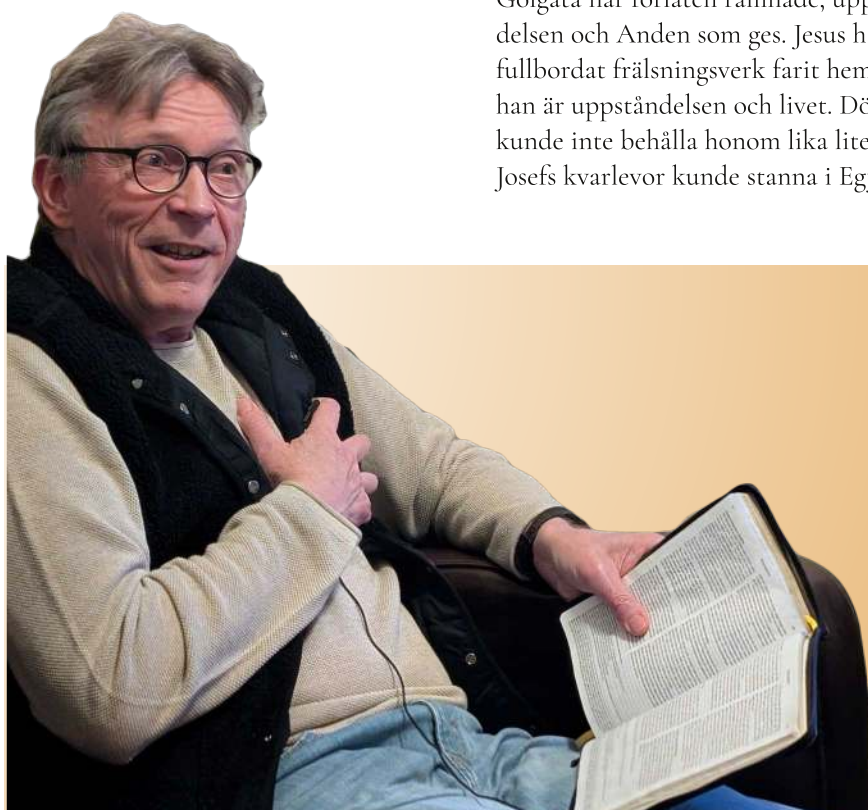
Och i nästa andetag:

Herren sade till Mose: "Stig upp på Abarimberget och se det land som jag har gett åt Israels barn. Men när du har sett det ska också du samlas till ditt folk, liksom din bror Aron, för ni var upproriska mot mitt ord i öknen Zin när församlingen tvistade med mig (4 Mos 27:12-14).

Mose fick en påminnelse om varför han inte kom in i landet, men han såg det.

### Där ingen förhoppning fanns

Döttrarna talar så gripande om löfteslandet. Inte för sig själva men om arvs-



Är vi Guds barn? Det släktledet kan inte göras om intet. Anden vittnar med vår ande att vi är Guds barn och då är vi också arvingar.

lotten. Det fanns inga förutsättningar men de handlade i tro. Det var helt säkert med skälvtande knän och bävande hjärtan som man gick tillsammans inför Mose, och inför hela församlingen. Kan ni tänka er? Och inför allt folket. Mose bad till Herren som svarade omgående.

Vi läser igen från första kapitlet: "Räkna antalet av Israels barn, hela deras församling efter deras släkter och familjer. Skriv upp namnen på alla män, varje person för sig." Här står det alla män, men det uppträdde fem kvinnor som ingen egentligen lyssnade till. Men Herren sa: Gör efter deras ord. Var noga.

Åttonde släktledet. En ny början. Det är det svaga kärlet som står inför Herren. Vi

är svaga kärll allesammans. Det är de svaga kärlna som Herren har valt att ta sin boning i och valt att lägga ner ett vittnesbörd. Inte bara det: Vi är arvingar enligt löftet. Vi har barnskap hos Gud, och det ropar Abba Fader. Det nya Jerusalem väntar oss. Uppenbarelseboken säger att det kommer ner ovanifrån. Vi äger allt i Jesus.

Är vi Guds barn? Det släktledet kan inte göras om intet. Anden vittnar med vår ande att vi är Guds barn och då är vi också arvingar. Vi är födda ovanefter, inte av någon mans vilja men av den helige Ande. Vi har barnskap hos Gud, makt, rättighet, myndighet. Kan det göras om intet?

Där två eller tre är samlade kring Jesus är han mitt ibland dem. Herren bor mitt ibland sina svaga kärll och vi sträcker oss i tro upp till honom. Det finns en framtid och ett hopp, och snart ska vi evakuera. Gravitationskraften kan inte hålla oss kvar. Alla men bleknar inför den verkligheten. Här är icke man eller kvinna, här är icke träl eller fri, här är vi alla ett i Kristus! Här är icke rik eller fattig. Vi är ett i Jesus. Vilket löfte! Vi har barnskap hos Gud. Vi har sträckt oss i tron och omedelbart hörde han oss och nu ser han dig och mig genom sin Son i vilken han fullbordat allt. Döden kunde inte behålla honom och dödens udd är bruten. Tack Jesus! ■

insändare

# Anrop till alla som har upplevt en riktig väckelse

Text: Carita Lindström, Uppsala

**S**tackars barn som växer upp i Sverige idag. De får allt utom evangeliet, och deras tid planeras i detalj innan de själva har hunnit tänka. Gruppträffar, särskilt i skolan och även från lärarhåll, följer dem upp i vuxen ålder. De flesta unga föräldrar har växt upp utan evangeliet. Barnen växer upp, möter problem och får kamrater som har andra religioner. Då blir de förvirrade och frågar sig vilken religion som är den rätta. Dessutom utsätts barnen för hbtq-propaganda och tvingas ta till sig det.

Många ungdomar har vaknat upp över bristen och kommer med frågor. Det gäller ju deras framtid. Det är viktigt att de får kontakt med kristna personer som förstår

dem och tar dem på allvar. Barn och ungdom är en "vit fläck" på missionskartan – i Sverige! De behöver tas om hand av kristna som kan dela med sig av sina erfarenheter och sin bibelkunskap. Äldre och yngre kristna är viktiga och behöver ges tillfälle att dela med sig av sina upplevelser. Ungdomar tänker djupt och vill ha klara svar. Vi pensionärer har mest tid.

Läget i världen är mörkt och oroligt. Jesus kan komma när som helst. Det viktigaste vi kan ge människor är evangeliet. Därför rekommenderar jag den äldre generationen att inte se sig som gamla och passerade. Det är nu vi behövs som bäst. Kontrollera hälsan, lev med sikte på framtiden och bed mycket! Den yngre generationen behöver oss! ■



Foto: Alfa Putta Gunawan





# Him polit

Det som viskades i kamrarna skulle ropas ut på taken. Ingen generation fick uppgiften att bygga några institutioner för nästa generation eller ta emot några traditioner för att tradera det vidare. Varje generation skulle börja nollställd med samma möjlighet att mottaga frälsningens budskap.

Det som styr världen är inte ideologierna, utan pengarna och ekonomierna. Där penningen och människan existerar samtidigt finns ingen demokrati, eftersom penningen är totalitär i sina anspråk och aldrig tar några demokratiska hänsyn. Att tala om demokrati i vårt land är ganska missvisande. Det råder möjligen politisk men knappast ekonomisk demokrati. Det kommer heller aldrig att förekomma.

Man kan försöka att genom olika politiska åtgärder mildra penningens skadliga inflytande på samhället, stödja de fattigaste och åstadkomma vissa förändringar. Ändå blir förändringarna bara marginella så länge själva samhället aldrig förändras, något penningen och dess ägare med stor omsorg kommer att vaka över.

Vi måste därför först göra klart att en kristen inte kan förverkliga någon poli-

tisk socialism. Den är egentligen bara en satanisk förvanskning av det församlingsideal som existerar i Nya testamentet. Att man har lyckats duperas så stora delar av mänskligheten just på den här punkten beror på att kyrkan gått kapitalismens ärenden.

Det är kyrkan som skapat förutsättningarna för den politiska socialismen. Det i sin tur beror på att den kristna församlingen – jag skiljer då på församling och kyrka – inte vågat ta steget fullt ut och förverkliga den gudomliga församlingsprincip som innebär att församlingen får sin egen rättsordning, sin egen ekonomiska ordning, sin egen politik – himmelrikets politik – och sitt eget kulturliv, vilket handlar om Andens liv och Andens frukt.

Församlingen har visserligen bekämpat synden i dess former på det moraliska planet, men inte lika mycket bekämpat världen. Under tiden man bekämpat synden har man förvärldsligats och likbildats med världen.

Nu säger Jesus: "I världen liden I betryck, men var vid gott mod, jag har övervunnit världen."

Jesus vann seger över synden genom sin död och uppståndelse, och han vann seger

över världen genom sitt liv. Det var en fingervisning om hur församlingen skulle leva i varje tid för att vinna seger. Vi vinner seger över världen genom vårt ställningstagande till den.

Bibeln talar aldrig om världen som en gudomlig organisation. Världen är den sataniska organisation som stänger människan inne i tiden och berövar henne evigheten. Världen är uppbyggd av olika element: filosofi, religion, politik, ekonomi, kultur och allt man kan tänka sig därtill. Andra saker ger världen en utom-sinnlig dimension: ockultism och spiritism. Det är en hel andevärlds inflytande som möjliggör denna gudsfientliga organisation i tiden.

Satans avsikt med världen är att hindra människorna att söka Gud genom att stänga in dem i tiden och låta dem uppslukas av världen. Avsikten är inte främst att människan skall gå förlorad, utan meningen är att använda människan som byggnadsmaterial för ett annat rike som Satan vill bygga upp för att bjuda den Smorde maximalt motstånd. Satan vill nämligen ha platsen på Faderns högra sida. Han vill detronisera Sonen. Därför har han också bisittare och makthavare på olika nivåer i olika sammanhang runt

# melrikets ik

Predikan av Arne Imsen ur predikosamlingen **Elden får inte slockna**

världen i sin tjänst. En del av dem kallar bibeln för konungar, men det finns också andra uttryck.

## Missriktad lojalitet

Satan skulle ha varit besegrad också i världen om inte mänskligheten hade visat honom sådan lojalitet. Det är den lojala mänskligheten som ger honom makten, även om det är en skenmakt som han så småningom kommer att förlora. Satans organisation – den nuvarande världsordningen – går mot sitt slut. Den kommer att upplösas och bryta samman i den sista konfrontationen mellan honom och ljusets furste. Därför är församlingens uppgift inte att bygga upp organisationer som tar upp kampen mot de inomvärldsliga makterna på deras villkor och med deras metoder. Församlingens primära uppgift är att se till att skaran i varje generation blir fulltalig.

Vi ska alltså inte sanera i den organisation Satan har byggt upp, utan istället bedriva en slags agentverksamhet genom

att förlösa människorna från världen och överföra dem till den fridlysta plats som finns i tiden, dit Satan inte kan komma. Det är Golgata, fristaden för hela mänskligheten. Då människan flyr dit blir hon räddad.

Vår uppgift är att verka så att människorna blir upplysta om dessa verkliga förhållanden och undervisade om räddningens verkligheter. Därför är inte Bibeln ett reformprogram av politisk, social eller kulturell art. Den är en evakueringsplan. Gud håller på att ta ut ett folk som skall evakueras, inte skapa en himmel på jorden eller ett materiellt paradiset i tiden. Guds folk har inte två himlar. Det har bara en himmel och är i tiden förföljt av de makter som är förbundna med denna världens furste.

## Uppenbarelsetro

Det finns bara en möjlighet att övervinna världen. Det är inte genom arbete, mänskliga ansträngningar, genom kulturella eller andra aktiviteter. Det enda som

kan övervinna världen är vår tro. Inte vetenskaplig tro utan uppenbarelsetro. Tron är inte ett passivt mottagande av gudomliga gåvor och ett förblivande tillstånd i konstant njutning. Tron är en marsch och ett uppbrott. Tron är uppenbarelse, ljus, visdom och kunskap om himmelska ting. Därför vet den kristne inte alltid så mycket om världen men desto mer om himmelen. I den meningen är en kristen världsfrånvänd, men utan att vara verklighetsfrämmande.

Vad ska då församlingen göra? Den ska inte bygga institutioner, monument eller slå sig till ro. Församlingens uppgift är egentligen en enda sak – att proklamera och demonstrera Guds rike. Den skall inte försvara Guds rike, för det är meningslöst. Guds rike legitimerar sig självt genom renodlade egenskaper och renodlad kraft.

Guds rike består icke av kött och blod och är inte ett materiellt eller ett geografiskt rike, som vi kan rycka bitar av. Man kan vara med i en församling på jorden

”Därför är inte Bibeln ett reformprogram av politisk, social eller kulturell art. Den är en evakueringsplan.”



och ändå vara utanför Guds rike. Himlen skall ju inte befolkas av materialister eller sådana som främst vill tillgodose sina fysiska eller själiska behov. Guds rike skall tillgodose evighetsbehovet, vilket är det mest elementära.

### Den samaritiska kvinnan

När lärjungarna kom med sina kassar efter att ha varit inne i Samariens huvudstad och hämtat mat åt Mästaren, verkade han helt ointresserad av deras goda vilja. Allt vad de dukade upp kunde inte på något sätt ge honom tillfredsställelse. Han sade bara: "Jag har mat att äta som ni inte känner till." Han var mätt. De kom bärande på sina kassar av vad de samlat ihop, men han hade redan mat.

Efter att de hade varit inne vid huvud-

Vad var det för något? Det var huvudstadens invånare, som var skördefältet och de närmade sig honom. Det såg inte lärjungarna för de tänkte att han skulle bjudas på ett mål mat.

Det är typiskt! Dessa matkristna, som alltid tänker på sin egen lust och sin egen tillfredsställelse! Det gäller vanligtvis buken behov. Vad skall jag äta? Vad skall jag klä mig med? Hur skall jag se ut, och hur skall jag bo? Det är tillvarons tre stora frågor. Det är ur de frågorna som ideologierna förts fram. Socialisterna har sagt att de skall lösa problemen, och kapitalisterna vill lösa det på ett annat sätt, men det handlar alltid om tre saker: Vad ska vi äta, vad ska vi klä oss med och var skall vi bo? Då kommer Jesus och säger: "Guds ri-

"Det handlar om att bejaka Guds rikes realiteter, genom att bekänna att Jesus är Herre, och sedan ge honom herraväldet i sitt eget liv."

stadens näringsställe, där de gjort sina inköp, kom en kvinna springande. Hon kom inte för att köpa mat, men hennes vittnesbörd förmådde uppenbarligen skaka om hela staden. De mathandlande apostlarna lämnade inga spår efter sig, men däremot en kvinna som kom springande in i staden vid den ovanliga tiden och började ropa: "Jag har träffat en människa som är annorlunda än alla andra; mannen han är Messias."

Då blev det fart på folket i Samariens huvudstad. De såg att det hade skett någonting förunderligt med henne. De följde henne och nådde omsider ut till platsen där Jesus var. Där mötte Jesus dem med orden: "Ni säger att det är fyra månader till skördetiden, men jag säger er: Lyft blicken och se hur fälten har vitnat till skörd." Det gäller att vara à jour med det andliga läget så att man inte väntar på väckelsen som kommer om några månader, utan att man ser de vita skördefälten som finns alldeles i synfältet.

Vad var det lärjungarna såg? De började undra om det var andra som hade transporterat mat till Jesus. Nej, det hade ingen gjort. Ändå såg han ett böljande skördefält som rörde sig emot honom.

ke består icke i mat och dryck, men i rättfärdighet."

### Var finns rättfärdigheten?

Har ni tänkt på ordet rättfärdighet? Vad är det för rike som består i rättfärdighet? Finns det rättfärdighet i Ryssland, i Amerika, i Sydafrika eller i Sverige? Var finns rättfärdigheten på jorden? Och vad är rättfärdighet? Är det Guds rättfärdighet eller människors? Alla har ju sina ideal och sina minimikrav. I Bibeln är det inte fråga om det som är relativt utan om det som är absolut; Guds absoluta rättfärdighet.

Vad är det människan längtar efter egentligen? "Salig är den som hungrar och törstar efter rättfärdighet", säger Skriften. Hur tar sig den hungern och törsten uttryck? Rättfärdigheten finns varken i det socialistiska eller kapitalistiska systemet. Sann rättfärdighet finns bara i Guds rike.

Guds rike är ingenting som man kan ta på, eller se med sina ögon. Ändå är Guds rike mer närvarande än Sverige. Var är Sverige någonstans? Det existerar här inom vissa gränser. Var finns Guds rike någonstans? Överallt. Var finns Guds rättfärdighet någonstans? Den finns vare sig i Kina eller Ryssland, och ändå finns

den där. Guds rättfärdighet finns i Ryssland, men inte i det socialistiska systemet. Den finns likväl i landet som ett erbjudande från Gud till varje medborgare att genom tron frälsas och födas in i Guds rike med det nya Jerusalem som huvudstad.

### Församlingen är idealet

Det handlar om att bejaka Guds rikes realiteter, genom att bekänna att Jesus är Herre och sedan ge honom herraväldet i sitt eget liv. Har det skett kan man analysera vad Bibeln menar då den talar om rättfärdighet och frid. Det heter att Gud icke är oordningens Gud, utan fridens Gud.

Här är det inte frågan om kaos, utan kosmos, i en gudomlig ordning som upprättas genom evangelium. Guds rättfärdighet skall inte bara förkroppsligas i en kommande tidsålder. Den skall synliggöras i de heliga på jorden i tiden, bland annat i det församlingsideal som byggts upp genom Ordet och Anden, då alla orättvisor är utjämnade. Den rättfärdighet som tar sig synligt uttryck i de heligas samfund leder icke till ett samfund uppbyggt av skräck, angiveri, övergrepp och maktfullkomlighet. Kärleken visar sig i gärning, i att man älskar bröderna!

### Vad har kyrkan gjort?

Vad har då kyrkan gjort med Guds rättfärdighet? I stället för att bli det församlingen skulle vara, har den övertagit det profana samhällets system och idéer, ekonomier och ideologier, inspirationer och maktinstrument och byggt upp en maktsfär som till sitt väsen är exakt lika det som är rådande i världen. Man har gett denna bota-de-sjuka-apparat ett religiöst förtecken och kallat det statskyrka, frikyrka eller något ännu finare. Man kan kalla det missions-, baptist-, pingstkyrka eller maranatatempel. Allt är lika galet.

Vad skall församlingen då göra? Den skall proklamera Guds rike lika rastlöst som lärjungarna gjorde det. Det var bråttom. För att evangelium skulle bli känt av varje jude innan tidsåldern slutade och en ny började, proklamerade Jesus själv: "Guds rike är nära." Så sände han ut sina lärjungar över hela landet.

Guds rike måste också legitimera sig, och det skedde genom särskilda manifestationer. Sjuka blev helade. Men det var inga maktmedvetna och överlägsna indi-

vider som kom in i hemmen och arrangerade kampanjer. Det var hungriga människor som på grund av sin fysiska begränsning var tvungna att överlämna sig åt andra människor. De gick in i husen, hälsade dem med "Frid", och blev de då mottagna så fick människorna deras frid. Då blev de bjudna på mat och betalade på det sättet med att alla sjuka i huset blev botade.

### Alla fick chansen

Så drog dessa människor rastlöst ut över landet för att alla skulle nås av budskapet: "Guds rike är nära." Alla fick chansen att bejaka eller förneka budskapet, öppna sig eller stänga sig. Då nationen sagt sitt sista ord, avslutade Jesus sin predikogärning i Israel med ett avskedsmöte som vi ännu hör ekot av. Han stod utanför huvudstaden Jerusalem och grät, och hans tårar föll blytungt ner till jorden. Han var skakad: "Tänk om du i dag hade förstått, också du, vad som ger dig frid! Men nu är det dolt för dina ögon." Så berättade han vad som skulle komma.

Tron har sina konsekvenser och leder till sitt fördärv, men observera att otron också har sina konsekvenser och leder till sitt fördärv.

O, du tidsålderns furste, det enda du har är stoft och döda kroppar! Till sist har du bara åteln! Där den döda kroppen är, dit skall rovfåglarna församla sig. Vad har du för någonting annat än en död kyrka? Men Jesus Kristus har levande människor, som har besegrat världen. Halleluja!

Skulle det nu så vara att vi utsätts för förföljelse ända till döds, vad får då denna världens furste för det? Han får stoftet som skall återlämnas till jorden, men det kan han gärna få. En normal människa vill inte ha en död kropp. Vi som lever vill inte känna likstank och leva i en sådan miljö. Det vill egentligen inte denna världens furste heller, men han har ingenting annat att ta.

### Denna världens furste

Denna världens furste kan bara fördärva men aldrig skapa något nytt. Allt han får under sitt inflytande förstörs, reduceras och fördärvas. Därför är han avundsjuk på Guds folk, som genom tron ständigt skapar något nytt. De kristna blir visserligen äldre och äldre och deras jordiska stofthus nedbrytes, men de förnyas ändå

dagligen i sin livsande. Detta kan inte denna världens furste tåla. Han vill helst se alla som en hop gamlingar; utslitna, orkeslösa, vankelmådiga och vanmäktiga kristna. Men då han utsätter dessa kristna för sina attacker, ser det ändå bara ut som om de blir gladare och gladare. Mitt i förföljelsen hoppar de av fröjd och lovar Gud. Där andra ropar "ack och ve", ropar Guds folk "tack och lov". Guds vilja är att vår kropp skall bli ett tempel för den he-

har ingen ränsel, ingen penningpung, inte två par skor och inte två mantlar. Därför har vi inte råd att vara utan Guds välsignelse. Vi kan inte samla på oss symboler och maktinstrument. Svärdet är symbolen för den världsliga makten, penningpungen på den världsliga ekonomin och ränseln bilden på samhällsordningen, när det gäller att magasinera och lagra.

Vi kan inte komma med miljontals kronor och säga att nu ska vi bygga ett

"Det är inte tid att bygga institutioner, kyrkor, monument, seminarier och universitet. Guds församling ska proklamera Guds rike och legitimera Guds rike genom tecken och under."

lige Ande. Därför befrias vi från demonernas inflytande.

En sant troende människa kan aldrig vara besatt av demoner. Man kan vara influerad och plågad men aldrig besatt, därför att är man under blodets inflytande befinner man sig på ett fridlyst område, dit inga onda andefurstar tränger sig in.

Lärjungarnas uppgift var att skynda åstad ut över hela Israel och ge var och en möjlighet att välja rike – Guds rike. På samma sätt har församlingen i varje tidsålder verkat rastlöst, därför att varje generation lever bara en mycket kort period. Varje generation måste bli fulltallig.

Det är inte tid att bygga institutioner, kyrkor, monument, seminarier och universitet. Guds församling ska proklamera Guds rike och legitimera Guds rike genom tecken och under. Församlingen skall undervisa, så att människor får höra om Guds rikes realiteter.

### Vi har inga banker

Lärjungarna skulle göra Guds rike känt på flera sätt, men inte med mänskliga maktmedel, med svärdet vid sin sida, med penningpungen vid sitt bälte eller med ränseln på sin rygg. Man skulle ta ett steg i tro till Gud och räkna med honom.

Vi har inga banker bakom oss så att vi kan erbjuda människorna ekonomiska eller sociala lösningar på deras problem. Vi har inget svärd med oss så att vi kan kämpa för rättfärdigheten med våld. Vi

sjukhus så alla kan få sjukvård. Säkerligen skulle det behövas många sjukhus, så att alla kunde få läkarvård. Det är väl frågan om inte jorden håller på att utvecklas till ett globalt hospital.

Då evangelium kom till denna värld var det först och främst för att hela och frälsa. I varje generation skulle budskapet ut till varenda människa. Det skulle inte läsas in i institutioner, i sakrala hus, i prästerliga akter eller i hierarkier. Det skulle inte byggas upp på dogmatik och doktriner. Det skulle levas ut i alla sammanhang och proklameras på gator och torg. Det som viskades i kamrarna skulle ropas ut på taken. Ingen generation fick uppgiften att bygga några institutioner för nästa generation eller ta emot några traditioner för att tradera det vidare. Varje generation skulle börja nollställd med samma möjlighet att motta frälsningens budskap.

### Det korta perspektivet

Jag blir så gripen när jag tänker på detta. Den sista generationen kristna kommer att göra samma erfarenhet som de första kristna. För att Guds rike skall nå ut i hela världen behöver vi det korta perspektivet. Man får inte tid med någonting annat än att proklamera Guds rike. Det heter: "Evangelium om Guds rike", inte evangelium om församlingen, om den karismatiska rörelsen eller om ekumeniken. "Evangelium om Guds rike skall predikas för hela världen, sedan skall änden kom-



ma." Vad vi ska göra är att handla på Herrens befallning till varje generation: "Se till att skaran blir fulltalig!"

Då skaran är fulltalig i vår generation, som förmodligen är den sista, skall man utbrista i himmelen: "Amen". Då är epilogen till Apostlagärningarna skriven. Den är inte skriven ännu. Det finns ännu ett blad som skall läggas till från Sverige denna dag.

Rätt vad det är avblåses striden och vi flyttar hem. Medan vi är på väg upp händer det något märkligt i lufthimmelen. Satan kastas ner på jorden. När bruden kommer upp dit Jesus har gått ner, kan

Satan och hans anhang inte längre stanna. Hans område reduceras ytterligare och begränsas till jorden. När församlingen är borta komprimeras ondskan på jorden.

Medan vi är på väg upp utbrister hela församlingen i triumf och ropar: "Du död, var är din udd; du död, var är din seger?" Då är också dödens makt totalt besegrad. De som har del i den första uppståndelsen har ingen del i den andra döden.

Då skall vi gå in i himmelen för att möta alla de heliga som har församlats hos Jesus. Då skall vi börja vår nya samvaro med brödsbrytelse. Vi skall ha bröds-

brytelse i fem miljoner år ... där gäller inte längre några tidsbegrepp. På ett fullkomligt sätt skall vi lova Gud utan brist, utan defekter och begränsningar.

Församlingens uppgift var inte att bygga in sig i världen utan att ta ut ur den. Bibeln var inget reformprogram utan en evakueringsplan. Den var inte ett fredsavtal, färdigt att underskrivas av församlingen och världen i skön förening,. Bibeln var en krigsförklaring. Jesus kom inte för att stifta frid med världen utan för att förklara totalt krig med den. Därför är vi inkastade i denna strid ända till slutet. ■

# Universell frälsning eller Jesus

Text: Berno Vidén

Vem är Jesus? Om man ställer den frågan kan man få många olika svar. En del kan säga att Jesus för mig är si eller så. Nästa person kan säga att för mig är Jesus något helt annat. Men faktum är att det finns ett absolut svar, en konstant som är oföränderlig. Frågan som borde ställas är vem som är Bibelns Jesus. I Bibeln möter vi en klar och tydlig undervisning om vem Jesus är, och det är avgörande.

A tt jag tar upp det här har olika orsaker. År 2025 är ett ekumeniskt viktigt år. Det är 100 år sedan det ekumeniska mötet i Stockholm hölls under ledning av dåvarande ärkebiskop Nathan Söderblom. Det är i år 1700 år sedan kyrkomötet i Nicea då romerska kejsaren Konstantin stod som värd och kyrkan formellt blev en statskyrka. Det är också det här året ett så kallat jubelår inom den katolska kyrkan, en tid av särskild nåd och möjlighet för katoliker att få fullständig avlat genom

att uppfylla vissa andliga och fysiska villkor.

När man går till bikten inom den katolska kyrkan så kan man bli förlåten partiellt, men under jubelåret får man fullständig syndaförlåtelse genom att uppfylla exempelvis bikten, delta i mässan, göra pilgrimsfärder. Man räknar med att miljontals pilgrimer under det här året kommer att besöka religiösa platser, och speciellt Rom och de heliga portarna. Går man igenom dessa portar får man fullständig förlåtelse för sina synder.



Foto: Sebastian Vidén

Det här är bisarra villoläror, och frågan "Vem är Jesus?" behöver få ett sant svar. Det är Skriftens Jesus som ska proklameras!

Det är många ekumeniska strävanden som äger rum idag, där man för bara några decennier sedan aldrig skulle kunna tänka sig att det skulle förekomma på det sätt det gör bland fria församlingar. Något väldigt allvarligt är att dessa ekumeniska strävanden visserligen för kyrkoblock och religioner närmare varandra, men de för oss inte närmare Jesus. Därför är det så viktigt för oss att tydligt ta avstånd från dessa sammanhang och göra som Hebreerbrevet säger: "Låt oss därför gå ut till honom utanför lägret och bära hans vanära." Den bibelversen tror jag att vi kan applicera på denna kyrkoekumeniska rörelse.

Budskapet om Jesus är avgörande. Det är tydligt i Skriften: I inget annat namn än i namnet Jesus finns det frälsning! Ändå förkunnas det från olika kyrkliga läger att flera vägar leder till Gud. Exempelvis finns det inom Svenska kyrkan en feministisk rörelse som lyfter fram modersgestalter som gudinnor, även om det inte sker officiellt. Det är i och för sig inte så konstigt då Svenska kyrkan mer är en politisk och kulturell företeelse än en kristen församling. Man har biskopar och präster som till och med förnekar Guds existens. Många inriktningar ryms inom kyrkans paraply, men det för oss inte närmare Bibelns Jesus. Istället byter man ut Jesus mot ett slags flummigt väsen och säger att det är Gud.

Den Romerska katolska kyrkan har under historien utfört många illdåd. Man har på de mest grymma sätt förföljt det man kallar kättare, bibeltroende, vederdöpare etc. och tvingat människor in under kyrkans paraply. Med detta maktspråk har man vilselett miljontals människor världen över. Det finns oerhört mycket litteratur att tillgå om detta faktum. Kyrkan uppmanar även att man ska be till helgonen, även om man säger att det inte handlar om bönen utan mer om att visa vördnad. I praktiken är det dock ren tillbedjan, något man möter mer öppet och ärligt i katolska länder. Det här gäller inte minst Jesu jordiska mor, Maria, som katolsk lära upphöjer till himlens drottning. Kyrkan har skapat

## 2025 – året då kyrkoekumeniken jubilerar

### 100 år sedan

År 1925 inbjöd Svenska kyrkans ärkebiskop Nathan Söderblom till det ekumeniska mötet i Stockholm, där ett stort antal företrädare för ortodoxa och protestantiska kyrkor möttes. Mötet kom att bli grunden till det som idag heter Sveriges kristna råd, där en stor del av svensk kristenhet är medlemmar. I år uppmärksammas jubileet på flera olika sätt i svensk kristenhet.

Så här skrev Lewi Pethrus i skriften Ekumeniska mötet i Bibelns ljus (1925) om pingstväckelsens dåvarande inställning:

"Det är några fruktansvärda saker, som sammanhänger med detta. Ett sådant möte som detta måste nödvändigt bidra till att andliga gränslinjer utplånas – gränslinjer som är tydligt utmärkta i Guds ord och som måste upprätthållas, om ett verkligt, andligt liv skall kunna existera i Guds församling. Här är icke fråga om huruvida man är frälst eller icke. [- - -]

Huru allvarligt är icke detta! Jag tänker på de frikyrkliga, som kommer med och träffar präster av alla slag. Det är klart, att ett sådant möte måste trubba av känslan för den personliga frälsningens betydelse. Så fort man går med i en sådan sammanslutning, så måste man lägga åt sidan denna fråga. Man samlar sig om andra stora mål, som man säger. [- - -]

Detta möte är en oerhörd fara också därför, att det förbereder katolicismens intåg i landet. [- - -]

Detta ekumeniska möte är den största förberedelse för katolicismens införande i vårt land. Man står ju och beklagar sig över att man icke har sina "romerska bröder" ibland sig. [- - -]

Katolicismen är i antågande allt mer och mer – denna sköka, vars händer dryper av blod, denna hemiska kyrka, som har många millioner mäns och kvinnors blod på sitt samvete; denna samvetslösa påvekyrka är på väg att komma in i Sverige igen, och detta ekumeniska möte är ett stort steg i utvecklingen mot detta mål.

### 1700 år sedan

I Skriften kan vi läsa om fria församlingar utan samfundsledare. Kejsaren Konstantin kom att ändra på det genom att avbryta den blodiga förföljelse man utövade mot kristna församlingar och istället ge stora förmåner och tillsätta en överkyrklig ledare (påvedömets ursprung). Imperiets kassakistor öppnades och församlingar omdanades till att bli statliga serviceorgan. Kyrkomötet i Nicea år 325 la grunden till påvekyrkan, vars effekter vi ser ännu idag inom stora delar av kyrkligheten, också i Sverige.

### Jubelåret 2025

I år utlovar Vatikanen fullständig avlat (katolicismens lära om syndaförlåtelse) till de som fullföljer vissa ritualer påbjudna av påvekyrkan.



en teologi kring Maria som är totalt väsensfrämmande för Bibelns undervisning.

Det stannar inte med de här olika avstegen med helgontillbedjan och kyrkliga sakrament som man under historiens gång konstruerat, utan man sträcker sig längre ut och uppmuntrar till religions-synkretism. Här kommer vi återigen in i hur det ekumeniska arbetet fördunklar evangelium, genom att samlas och mötas på olika premisser och försöka hitta gemensamma nämnare.

Påve Franciskus (1936-2025) var liberal och karismatisk. År 2016, samma år han besökte Sverige, deklarerade han offentligt genom en publikation utgiven av Vatikanen att vi alla är Guds barn. Det för mina tankar till de åren jag med min familj bodde i Rinkeby och när man var ute på torget träffade man ofta muslimer. Då vi kom i samtal var ett av deras argument att Jesus aldrig dog på korset. Man bortförklarar Golgata och tror inte på Jesus som Guds Son. I nästa andetag så säger man att vi är alla Abrahams barn, och att vi där kan mötas. Vi har samma rötter. Så byggs det upp en gemenskap – men Jesus förminskas och försvinner i sammanhanget.

Vem är Jesus, var frågan. I Vatikanens publikation presenteras fyra olika företrädare för olika religioner. De ställdes sida vid sida. Den ene säger: "Jag tror på Gud!" Sedan flyttas bilden till nästa som säger: "Jag tror på Allah!" Nästa säger: "Jag tror på Buddha!" Till sist säger alla tillsammans: "Jag tror på kärleken!" Det här är att vilseleda och att föra människor bort från kunskapen om Jesus som är så viktig. Det finns många influenser som vill föra oss bort från Bibelns Jesus och det drar oss närmare ockultismens Jesus, eller New Age, där man inte har en klar och tydlig bild av vem Jesus är. Man ger sig ut i de här träskmarkerna och skapar sig olika bilder som inte är annat än farliga irrläror.

Vi minns hur skådespelaren Thomas di Leva, som klädd i en kaftan försökte likna en messiasgestalt, var populär för en del år sedan. Han sjöng "Alla är vi Jesus". Sången var mycket populär och sjöngs i många sammanhang. Det må vara hänt att han på det här sättet förlöjligar Jesus,



Källa: Youtube, Di Leva Official



Källa: Youtube, Center for Action and Contemplation



Källa: Youtube, Premier Unbelievable?



Källa: Youtube, The Vatican

**Överst:** Thomas DiLeva, från musikvideon "Everyone is Jesus".

**Andra bilden:** Franciskanermunken Richard Rohr blandar ihop kristendom med buddhism.

**Tredje bilden:** Michael Grunior, en sångare med stor influens i Amerika, förkunnar att alla är Kristus.

**Nederst:** Klipp från Vatikanens video där man blandar ihop kristendom, judendom, islam och buddhism.

han är inte ens kristen. Hån, förförelse och förföljelse från världen runtomkring är en sak, men när kristna människor träder fram och anammar dessa förrädiska budskap med en kosmisk Jesus, så blir det mer allvarligt.

Ett exempel är en amerikansk pastor och sångare vid namn Michael Gungor. Även hans pappa var en känd pastor i USA. Michael säger så här: "Jesus var Kristus. Buddha var Kristus. Muhammed var Kristus. Du är Kristus. Vi är Kristi kropp."

Så blandas begreppen ihop och man skapar en teologi med en enorm förvirring som man kopplar ihop med brahman – världssjälens inom hinduismen. Inspirationen till det här menar Michael sig ha fått efter att ha studerat buddhism och hinduism. Jag nämner honom eftersom han har ett stort inflytande bland kristna ungdomar i USA.

En av Michaels inspirationskällor är en katolsk franciskanermunk som heter Richard Rohr. Han är författare till en bok som blivit en bästsäljare och heter *Den universella Kristus*. Där presenterar Rohr en kristusbild som är så väsensfrämmande för Bibelns budskap. Av den anledningen är det angeläget att lyfta fram och varna för villolärorna. Vi ser mer och mer hur den här typen av New Age-inspirerade budskap vinner terräng bland människor.

Ta bara det här året med olika firanden av jubileer som leder bort från Bibelns Jesus och in i katolicismens mörker med interreligiösa ambitioner. Vi ser hur svensk frikyrklighet än mer dras till katolicismen.

En av Richard Rohrs poänger är att skilja mellan Jesus och Kristus. Han plockar bort Jesus från Kristus och får en kosmisk

Kristus och en liten obetydlig Jesus. Rohr menar att Jesus är begränsad och jordbunden, Kristus är universell, kosmisk och obegränsad. Kristus var något mycket mera än Jesus från Nasaret. Rohrs Jesus kan du inte förena med Kristus. Han förnekar att Jesus är Gud men säger att Kristus är Gud. Människor leds genom Rohr och likasinnade in New Age-världen och dess farliga irrläror.

Rohr säger också att varje gång som du väljer kärleken så är du i beröring med en gudomlig personlighet. Du behöver inte ens kalla den för Gud. På det här sättet gör han upp med och bortförklarar sådant som har med gudsuppenbarelsen att göra, att Gud uppenbarade sig genom Jesus Kristus. Han demonterar kristendomen och gör den till en naturreligion som inte är baserad på någon speciell uppenbarelse men på en naturalistisk händelse kopplad till våra sinnen att bedöma.

Rohr bortförklarar också uppståndelsen. Han förespråkar en teori han 1967 fick lära sig som student i systematisk teologi, att om en videokamera hade placerats framför Jesu grav så hade den inte filmat en man som steg ut ur graven, utan snarare något som liknade ett ljus som spreds åt alla håll. Rohr jämför sedan det kristna kallar en förhålligad kropp med hinduismens och buddhismens subtila kropp.

Vi kan fortsätta att lyfta fram förkunnelse som för människor bort ifrån Jesus, men kom ihåg en sak: Jesus är världens enda hopp, och utanför Jesus finns det ingen frälsning. Jesus är begynnelsen och änden, han är A och O. Inte först begynnelsen och sedan änden, utan han är början och slutet, från evighet till evighet. Det är Bibelns Jesus.

Guds enfödde Son blev människa, han dog på ett kors och bar våra synder i sin kropp upp på Golgata. Han uppstod på

tredje dagen, för upp i höjden och sitter nu på Faderns högra sida, där han manar gott för oss. Tänk dig att Jesus ifrån sin plats i himmelen är närvarande hos oss med sina böner, sin kärlek och omtanke.

Kyrkoekumenik är ett hinder för en sann, andlig gemenskap. Ta bort allt som har med prästskrudar att göra, allt som centeras kring ståtliga katedraler med processioner av pompa och ståt, pilgrimsvandringar och annat obiblistiskt som människor hittat på under historiens gång. Bli avklädd allt religiöst prål, och bli istället iklädd Kristus. Där kan en sann andlig gemenskap byggas upp. För det behövs det inga krucifix, rosenkransar eller vigda kyrkorum. Gud bor ändå inte där utan han finns där vi är två eller tre samlade i hans namn.

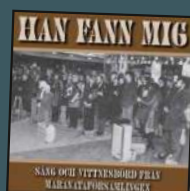
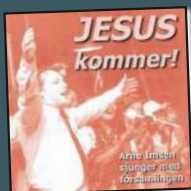
Gör upp med kyrkans falska sakramentslära som förmedlas via opányttfödda präster till intet ont anande människor, vilka invaggas i tron att de därigenom undgår syndernas förlåtelse. Inga sakrament och inget universum kan frälsa dig. Ingen religion. Det är bara Bibelns Jesus. Så här säger Skriften:

I honom bor gudomens hela fullhet i kroppslig gestalt, och i honom är ni uppfyllda, han som är huvudet över alla härskare och makter. - - - Han har förlåtit oss alla överträdelser och utplånat skuldebrevet som vittnade mot oss med sina krav. Det tog han bort genom att spika fast det på korset. Han avväpnade härskarna och makterna och gjorde dem till allmänt åtlöje när han triumferade över dem på korset (Kol 2:9-10, 13-15).

Jesus har en gång för alla utgett sitt dyrbara blod, och därigenom frälst oss. Det räcker och det håller för tid och evighet. ■

## Du vet väl att det finns många maranatasånger på Spotify?

Sök efter Maranataförsamlingen eller Arne Imsen.





# Sju församlingar och två utmaningar

Ett nytt besök i Uppenbarelseboken - del 2

Text: Paulus Eliasson

**I Uppenbarelsebokens andra och tredje kapitel dikterar Jesus sju brev, de så kallade "sändebreven" till sju församlingar i Mindre Asien. Församlingarna har olika problem och utmaningar som Jesus talar om, men det finns några gemensamma nämnare – och de ska vi se på i denna artikel.**

För att förstå en bibelbok är det några grundläggande saker man måste fråga sig. Bland annat finns det en central fråga som jag tror kommer prägla hur man läser Skriften, nämligen: Vem är mottagaren?

När vi vet vem mottagaren av Uppenbarelseboken är, så kan vi lättare identifiera hur Johannes behandlar just deras problem och hur varje del av boken hjälper mottagarna att fördjupas i sin gemenskap med Gud. Som tur är så står adressaterna redan i Jesu första ord i denna bok:

På Herrens dag kom jag i Anden och hörde en stark röst bakom mig, som en basun: "Skriv ner i en bokrulle vad du ser och skicka den till de sju församlingarna i Efesos, Smyrna, Pergamon, Tyatira, Sardes, Filadelfia och Laodicea" (Upp 1:10-11).

Sju församlingar, placerade inom ett begränsat område i nuvarande Turkiet.

Två av församlingarna känner vi till från Paulus brev. Han skrev ett brev till församlingarna i Efesus, och nämner i Kolosserbrevet att det var församlingar i Laodicea. I övrigt kommer vår information från Uppenbarelseboken själv, och från sekulär historia.

Varför Johannes får besked om att skriva till just dessa sju vet vi inte – men vi vet att sju är ett speciellt tal i Uppenbarelseboken, som antagligen i detta fall symboliserar en slags helhet i den troende världen. De står som representanter för företeelser som kan yttra sig även i andra församlingar.

Så Uppenbarelseboken är inte skriven till dig eller mig. Det är faktiskt viktigt att tänka på. Jesus hade ett budskap till dessa sju församlingar – och till deras unika situation – och vi får sitta med som åhörare. Man brukar säga att texten är skriven *för* oss, men inte *till* oss. Det är viktigt. Först när vi har tänkt på varför Jesus talade till dem då, kan vi börja fråga oss vad texten vill säga till oss nu.

## Jesus vet

Det första som Jesus säger till alla de sju församlingarna är: "Jag känner", eller "Jag vet" (Upp 2:2, 2:9, 2:13, 2:19, 3:1, 3:8, 3:15). Den översteprästs som vi mötte i kapitel 1 (se förra numret av MR) som har ögon som eldslågor – han ser, han känner och han vet. Han har varit på sin inspektionsrunda och nu ger han statusrapporten. Ingenting undflyr hans vakande ögon.

Hur känns det för dig när du hör ut-

trycket "Herren vet"? Känns det hotfullt? Varnande? Tröstande? Betyggande? Att få höra "Herren vet" kan upplevas väldigt olika, beroende på om man i hemlighet lever i hyckleri och falskhet – eller om man går igenom sorg och prövningar.

Till församlingen i Efesus säger Jesus:

Jag känner dina gärningar, ditt arbete och din uthållighet. Jag vet att du inte kan tåla onda människor. Du har provat dem som kallar sig apostlar men inte är det, och du har funnit att de är lögnare. Ja, du är uthållig, och du har uthärdat mycket för mitt namns skull utan att tröttna (Upp 2:2-3).

Tänk så fantastiskt att Jesus känner till arbetet och uthålligheten. Han är inte omedveten om vad vi människor går igenom. Det var press utifrån och inifrån – falska apostlar, onda människor och mycket annat; men Jesus käne till det.

Församlingen i Efesus fick dock inte bara beröm, för de hade förlorat något centralt mitt i sin kamp mot externa och interna problem. De hade förlorat den första, genuina kärleken:

Men jag har en sak emot dig: att du har övergett din första kärlek. Kom därför ihåg varifrån du har fallit, och vänd om och gör dina första gärningar. Annars, om du inte vänder om, kommer jag till dig och flyttar din ljusstake från dess plats (Upp 2:4-5).

Att förlora den genuina kärleken till Jesus, är absolut det grundläggande problemet i all kristen verksamhet som går åt fel håll. Att vara kristen betyder att ha





ett levande förhållande till Jesus – och när man tänker på det, så blir det klart att det är när det förhållandet börjar knaka i fogarna, som ting börjar falla samman. Men vad händer när kärleken kallnar? För de sju församlingarna handlade det om två saker. Antingen att man gav efter för förförelse från insidan av församlingen, eller så dukade man under i mötet med förföljelse utifrån. Låt oss säga något om dessa två saker.

### Förföljelse

Smyrna, den andra församlingen av de sju, stod i fara för att gå under på grund av yttre förföljelse. Så här står det:

Jag känner ditt lidande och din fattigdom – men du är rik! – och hur du hållas av dem som kallar sig judar men inte är annat än en Satans synagoga (Upp 2:9).

Som en parentes vill jag säga att den här versen av någon anledning ofta används av förment kristna som propagerar för antisemitiska hållningar. När jag möter uttrycket ”Satans synagoga” i sociala medier, så är det nästan alltid i förbindelse med förtal och förakt mot judar. Det är självklart en total missuppfattning av vad texten talar om; Jesus talar inte om judar, men om en grupp i Smyrna som kallade sig för judar. Det var antag-

ligen en lokal sekt som utgav sig för att vara judar för att få vissa fördelar som grupp.

Smyrna är en av endast två församlingar som inte får någon kritik i sändebreven, och det har antagligen att göra med att förföljelsen för dem blev en sammanförande faktor. När trycket utifrån blev större, blev sammanhållningen inåt starkare. Jesus blev för dem räddningen och trösten i nödens tider.

Jesus hade heller inte lätta nyheter att komma med:

Var inte rädd för vad du ska få utstå. Se, djävulen kommer att sätta några av er i fängelse för att ni ska prövas, och ni kommer att lida i tio dagar. Var trogen intill döden, så ska jag ge dig livets krona (Upp 2:10).

Som jag sa i förra artikeln, så skrevs Uppenbarelseboken antagligen på 90-talet e.Kr. då kejsaren Domitianus (51–96 e.Kr.) regerade. Han var en tyrannisk diktator, inte minst mot slutet av sitt liv då han blev mer och mer paranoid. Olika källor berättar att han proklamerade sig själv *Dominus et Deus* (Herre och Gud), och att han förföljde både judar och kristna som inte ville hylla honom under det namnet.

Detta sätter sin prägel på hela Uppen-

barelseboken. Man får inte glömma att allt Johannes ser och skriver ner är skrivet med detta i baktanke. Apokalypsen är ett avslöjande av bland annat det statliga våldsmonopol som Romarriket utövade mot de troende. Johannes visar att bakom Vilddjuret finns en Drake, och att precis som Kristus har en brud, så har Vilddjuret en sköka (mer om det i kommande nummer).

Jesu uppmaning till Smyrna, så väl som Pergamon, är att vara ständaktiga i förföljelsen. För segern är beredd åt den som håller ut.

### Förförelse

Det andra stora problemet för de sju församlingarna var förförelse. Om Efesusförsamlingen hade tappat sin första kärlek så var det flera av de andra församlingarna som hade börjat flörta med världen på olika sätt. Man tillät lärare och läror som förförde församlingen, bort ifrån troheten till Kristus, och in i Drakens gap. Till Pergamon säger Jesus:

Men jag har en sak emot dig: att du har några där som håller fast vid Bileams lära, han som lärde Balak att gillra en fälla för Israels barn så att de åt kött från avgudaoffer och var otrogna. På samma sätt har också du några som håller fast vid nikolaiternas lära (Upp 2:14-15).



Mycket bläck har spillts för att analysera vad nikolaiterna lärde; men jag tror att den enkla förklaringen är den bästa. Nikolaiterna var de som förkunnade "Bileams lära", som Jesus avslöjande kallar deras förförande tal. Bileam var en profet som vi kan läsa om i 4 Moseboken 22–25. Det vi vet om honom är att han var en Herrens profet, men att han lät sig förledas av tanken på ekonomisk vinning – och att han hjälpte Israels fiender att förföra dem till att vara otrogna mot sina hustrur och att tillbe avgudar.

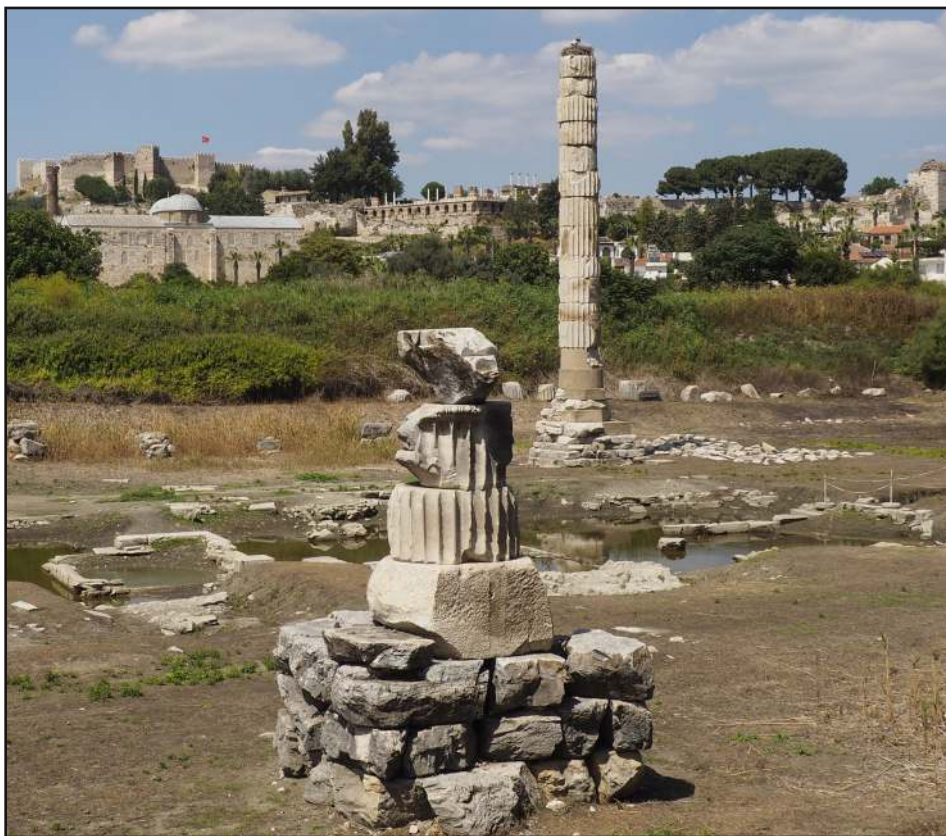
På liknande sätt verkar nikolaiterna ha förkunnat att kristna kunde delta i avgudaoffer, och ha förhållanden utanför sina äktenskap.

Hur kan en kristen gå på någonting sådant? Jag hoppas att jag aldrig kommer sitta och höra en predikan där det sägs att avgudadyrkan och otrohet är förenligt med kristen livsstil. Men vägen till synd är sällan så rak. Så, vad var saken med avgudaoffer?

Offer var en naturlig och vanlig sak i Romarriket. Så vanlig att det blev sett på med stor skepticism om någon valde att stå utanför. Inom olika yrkesgrupper hade man sina beskyddande gudar och andar, som man önskade att stå väl med – och därför anordnade man fester och orgier där man offrade till sin grupps gud, och sedan festade på ett frossande och promiskuöst sätt.

Detta var naturligtvis någonting som kristna inte kunde delta i. Eller? Att stå utanför betydde att man fick problem att köpa och sälja sina varor. Man kunde förlora kunder och kontakter. Kort sagt blev man utfrysad och misstänkliggjord. Så ... kanske man kunde ... kompromissa? Var det så farligt att vara med? Säg några ord, visa att man inte var fientlig. Är inte det kristna budskapet kärlek och förståelse? Vi vill väl inte skapa fiender? Jag vet inte hur nikolaiternas argument såg ut exakt, men jag kan levande förställa mig vad de sa.

Vad skulle vi säga om vissa av våra kristna principer hotade vår ekonomi? Det har bland annat varit en debatt de senaste åren om sjuksköterskor som vägrar medverka vid aborter ska få jobba som sjuksköterskor. Sådana och liknande dilemman är att vänta för varje troende i en otroende värld.



Ruinerna av Artemis-templet utanför Efesus.

Foto: Wikimedia

Ibland känns det skönt när någon säger att man inte behöver ta en konflikt. Dagens nikolaiter säger att vi inte behöver hålla en så hård linje i kontroversiella frågor. Det är så mycket lättare att flyta med strömmen. På den tiden handlade det, som sagt, om avgudaoffer och promiskuitet. I vår tid handlar det till stor del om det samma – men i frågor som hbtq-ideologin, abort, militarism och annat.

### Tyatiras omoral

Vi har redan sett hur de två stora problemen, förförelse och förföljelse, hotade Efesus, Smyrna och Pergamon. Men låt oss se lite på resten av de sju församlingarna.

I Tyatira var det stora problemet en påstådd profetissa som man lät hållas; hon som kallas för Isebel. Antingen var detta hennes verkliga namn eller så är det en alludering till drottningen i 1 Kungaboken 25–26, kvinnan som förledde kung Ahab till att se fiender som vänner, och vänner som fiender.

Tyatiras Isebel, säger Jesus, "kallar sig profetissa och undervisar och förleder mina tjänare till att vara otrogna och äta kött från avgudaoffer" (Upp 2:20). Det är alltså samma problem som i Pergamon, men från att ha varit "några som håller fast vid nikolaiternas gärningar", så verkar det nu vara en stor och rådande grupp i församlingen som har låtit sig

förföras. Och med "förföras", menar jag ordet i sin mest explicita betydelse. Jesus säger:

Nu lägger jag henne på sjukbädden, och de som är otrogna med henne ska få svåra plågor om de inte omvänder sig från hennes gärningar (Upp 2:22).

Det är nästan så man inte tror att detta kan förekomma i en församling som kallar sig kristen. Det är ett väldigt intimt promiskuöst beteende som beskrivs här, och det verkar som att Tyatira var på väg in i en väldigt farlig kultur. Jesus säger att Isebels anhängare och älskare beskrev sin speciella lära som "Satans djupheter". Det är nästan fascinerande att tänka på vilka retoriska grepp som måste till för att få Guds tjänare till att tro att Satans djupheter är någonting man över huvud taget inte borde närma sig.

Tyatira upplevde inte mycket förföljelse; antagligen därför att man hade kompromissat så mycket att man inte sågs på som en fara. Man hade fullständigt dukat under för förförelsen. Men Uppenbarelseboken var förhoppningsvis med på att avslöja vilken ande som låg bakom den farliga förkunnelsen från Isebels grupp.

### Sardes livlöshet

Sardes var en stad som låg uppe på en platå, och ansågs helt ointaglig. En så trygg situation gör att man vaggas in i en

falsk trygghet; och det var också fallet för församlingen i Sardes. Man var känd som en levande församling, men Jesus säger:

Jag känner dina gärningar. Du har namn om dig att du lever, men du är död. Vakna upp och stärk det som är kvar och som var nära att dö, för jag har inte funnit dina gärningar fullkomliga inför min Gud (Upp 3:1b–2).

Mitt i sin verksamhet hade man glömt att ta pulsen på det andliga livet – och nu kommer den himmelske överläkaren och förklarar patienten död. Översteprästen säger att ljuset i ljusstaken snär hade slocknat – och det återstod bara en sak: Omvändelse, eller total andlig död.

Vad hade hänt i Sardes? Vi vet inte helt – men vers tre ger en indikation:

Kom därför ihåg vad du har tagit emot och hört, håll fast vid det och vänd om (Upp 3:3a).

Det verkar som att man hade glömt bort vad evangeliet handlade om – och vad som gjorde församlingen unik. Man hade fortfarande verksamhet – men den hade dött. Det verkar inte som att det var förföljelse som bröt ner Sardes utan vårdslöshet i tjänsten. Trygghet hade skapat slapphet – och slappheten gjorde att man inte såg den annalkande faran.

### Filadelfias kamp

Filadelfia är det många församlingar som vill kalla sig själva. Och det är inte så märkligt när man ser på vilket sätt Jesus beskriver församlingen:

Jag känner dina gärningar. Se, jag har ställt en dörr öppen för dig som ingen kan stänga, för din kraft är liten och du har hållit fast vid mitt ord och inte förnekat mitt namn (Upp 3:8).

Som kontrast till Sardes livlöshet stod Filadelfia som en trofast och lojal församling – mitt i motståndet. Även de kämpade mot "Satans synagoga", precis som Smyrna, men Jesus lovade dem seger i den kampen.

Jesus lovar dem också seger i den kommande prövningen som församlingen och hela världen skulle genomgå. Varken yttre eller inre tryck skulle få Filadelfia att förlora sitt hopp i Jesus.

### Laodiceas stolthet

Den sista församlingen är Laodicea. Alla de andra församlingarna fick i alla fall något positivt i Översteprästens rapport – men Laodicea hade förlorat sin funk-

tion totalt.

Jag känner dina gärningar. Du är varken kall eller varm. Jag skulle önska att du vore kall eller varm! Men eftersom du är ljum och varken varm eller kall ska jag spy ut dig ur min mun. Du säger: Jag är rik, jag har fått rikedom och behöver ingenting. Och du förstår inte att just du är eländig, ynklig, fattig, blind och naken. (Upp 3:15–17)

Om Tyatiras förförelse handlade om sexuell omoral – så var det rikedom som fick Laodicea på fall. Båda är välkända ting som får det som en gång var Guds verk att fullständigt krackelera. Rikedom och den stolthet som följer pengar, är Jesu kräkmiddel. Det är den totala kompromissen med världens filosofi.

### Nyckeln till Uppenbarelseboken

Jag hoppas att denna alldeles för summariska genomgången av de sju sändebreven ändå har bidragit till att ge en inblick i de två stora utmaningarna för dessa församlingar. Förförelse och förföljelse är två mäktiga faktorer.

Många gånger när man läser Uppenbarelseboken, så drar man en mer eller mindre skarp linje mellan kapitel 1–3 och resten av boken. Det är som att de inte hör ihop alls. Men jag tror att det är ett grundläggande fel som gör att man väldigt lätt missförstår vad kapitlet 4–22 handlar om. För det är samma tema genom hela boken: Hur ska man avslöja förförelsen? Hur ska man stå ut i förföljelsen?

Uppenbarelseboken är en uppenbarelse, alltså ett avslöjande. Jesus och Johannes avslöjar för de sju församlingarna vem som egentligen regerar, och vem som ska stå segrande på evighetens strand. De avslöjar vem den bedärande skökan i Rom är. De avslöjar att bakom både den falska profeten och det aggressiva vilddjuret be-

finner det sig en drake. Men draken har i praktiken redan mött sin överman – i ett litet gossebarn.

Om vi ska förstå Uppenbarelseboken, så måste vi förstå varför den skrevs. Och den skrevs för att sju församlingar höll på att gå under på grund av trycket från falska läror och en extremt fientlig statsmakt. Det gör inte boken mindre relevant för oss – falska läror och förföljelse finns det nog av i vår tid också – men det kan hjälpa oss att läsa texten på rätt sätt. Så följ gärna med i kommande nummer av Midnattsropet, då vi ska gå igenom de mer spektakulära synerna som Johannes får.

### Några avslutande ord om segervinnare

Vi kan inte avsluta artikeln riktigt än, även om det här börjar bli en väldigt lång text. För Jesus har några viktiga ord att säga till alla de sju församlingarna, och det är: "Den som segrar ..." (2:7, 2:11, 2:17, 2:26, 3:6, 3:12 och 3:22). I alla församlingarna finns det löften till dem som vinner seger över förförarna och förföljarna.

Det är inte så att bara för att en församling befinner sig i en andlig kris på det ena eller andra sättet, så finns det ingen väg framåt. Jesus säger inte att man ska lämna sin lokala församling för att det är så mycket omoral, eller för att de är så kärlekslösa, ljumma, döda eller små. I stället säger han att man ska kämpa och vinna seger. Den perfekta församlingen finns inte. Men utan en andlig gemenskap är man garanterat exponerad för vilddjurets krafter.

Uppenbarelseboken är undervisning, tröst och hjälp till den som vill bli en segervinnare, mitt i en ond värld, en svår tid, och en trasig församling. ■



### Vill du höra bibelstudier om Uppenbarelseboken?

Scanna QR-koden, så kommer du till en spellista med 12 stycken halvtimmes bibelstudier av Paulus Eliasson, om Uppenbarelseboken.



## Vakna upp, människa

### - tiden är kort!

**V**i lever i en värld som skakar. Klimatet förändras framför våra ögon med åtföljande översvämningar som dränker städer, en torka som ger missväxt åt skördar, fler och större svårsläckta bränder och det råder många farligt eskalerande krig. Miljontals människor befinner sig på flykt och svälten biter sig fast i kroppar som inte längre orkar ropa på hjälp. Samtidigt fortsätter vi att konsumera, tävla, sträva – som om livet gick ut på att förverkliga sig själv mitt i en värld som faller samman. Ja, mänskligheten står inför stora hot. Dock utgör inte dessa faror vårt största problem. Det största hotet mot människan idag är att hon har vänt Gud ryggen.

Profeten Jesaja skriver: "Se, HERRENS hand är inte för kort för att frälsa, hans öra är inte för dövt för att höra. Nej, det är era missgärningar som skiljer er från er Gud, era synder döljer hans ansikte för er så att han inte hör er" (Jes 59:1-2).

Vi har tagit platsen som bara tillhör Skaparen. Vi säger: "Vi klarar oss själva. Vi behöver inte Gud." Vi bygger och förlitar oss på olika politiska system, vapenmakt, kommersiella marknader och ideologier – men vi har glömt den viktigaste grunden: sanningen om vilka vi är och varifrån vi kommer.

I Romarbrevet 1 ger aposteln Paulus en avslöjande analys om människans prekära situation: "Trots att de kände till Gud prisade de honom inte som Gud eller tackade honom, utan de förblindades av sina falska föreställningar så att mörkret sänkte sig över deras oförståndiga hjärtan. De påstod att de var visa, men de blev dårar ..." (Rom 1:21-22)

Följderna av att förkasta Gud är allvarliga. Något oerhört viktigt inom människan dör. Hjärtat kallnar. Samvetet tystnar. Ljuset slocknar. Vi går vilse – inte

bara som samhälle, utan som individer, och mitt i överflödet kommer tomheten över oss. Vi har allt – men saknar mening. "En väg kan verka rätt för en människa, men till slut leda till döden" (Ords 14:12).

Bibeln säger att syndens lön är döden, och det är precis vad vi ser omkring oss – andlig död. Men Gud vill inte att någon ska gå förlorad. Han vill rädda - frälsa och hela vårt inre liv. "Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre" (Rom 6:23).

**Beviset på Guds kärlek: Jesus tog din synd på sig.** Jesus Kristus, Guds Son, kom till världen för att återställa det som gått förlorat. Han tog din synd, bar din skuld och dog på Golgata kors i ditt ställe. Men döden kunde inte behålla honom utan han uppstod på tredje dagen. Mörkret kunde inte övervinna Jesus. I honom finns förlåtelse, liv och frid med Gud.

Vänd om och ta emot det liv Jesus erbjuder. Ingen annan kan göra det åt dig: "Gud, förlåt mig. Jag behöver dig. Jag vill tillhöra dig. Förlåt mig min synd." Jesaja skriver: "Om än era synder är blodröda ska de bli snövita, om än de är röda som scharlakan ska de bli vita som ull" (Jes 1:18).

#### Världen och dess begär förgår.

Johannes skriver i sitt tredje brev: "Världen och dess begär förgår, men den som gör Guds vilja består för evigt" (1 Joh 2:17). Det finns ett levande, evigt hopp. Inte i politiska lösningar, eller i mänsklig styrka – men i Guds frälsningsplan genom Jesus Kristus.

Låt inte tiden rinna bort. Säg inte "sen" när Gud säger "nu". Ta emot Jesus medan det ännu är dag. Välj sanningen. Välj Jesus. "Jag bönhör dig i nådens tid, jag hjälper dig på frälsningens dag. Nu är den rätta tiden, nu är frälsningens dag" (2 Kor 6:2).